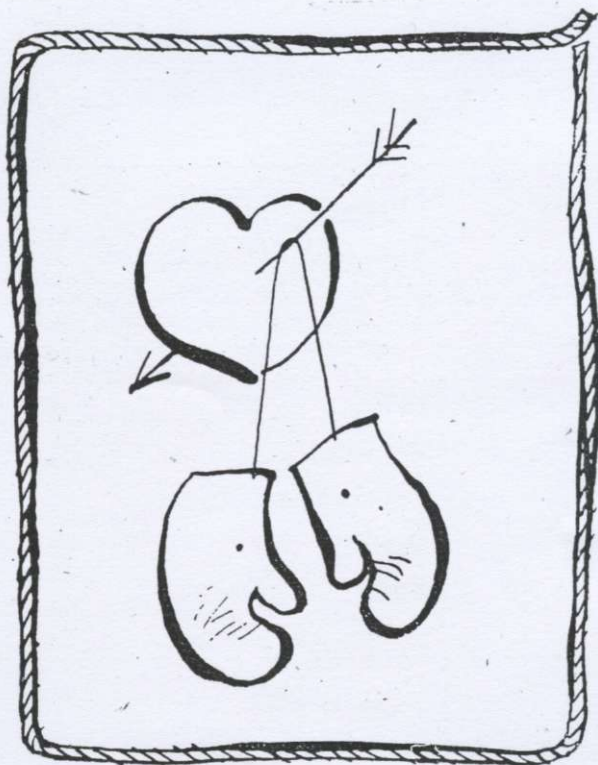

*На дъщеря ми, която
няма представа от бокс.*

АВТОРЪТ

МЕДИЦИНА И ФИЗКУЛТУРА
СОФИЯ • 1967

АНТОН ДОНЕВ

БОКС, ЛЮБОВ

И ДРУГИ

НЕПРИЯТНОСТИ

Спорт и смях — две жизнерадостни прояви, така присъщи на нашата младеж! Но когато те трябва да се сблъскат с пречките, поставяни им от по-старото поколение, и трудните условия за спортуване? Авторът е разрешил успешно този проблем и всички трудности са превъзможнати, разбира се, пак с помощта на спорта и на смеха. След един крайно динамичен развой младежта побеждава, като кара възрастните да обикнат спорта и да се посмеят заедно с младите. Нека и ние притаим дъх пред боксовия ринг и се посмеем от сърце!

ГЕОГРАФИЯ НА ЗАДНИЯ ДВОР

Сега той не съществува. Новопостроените блокове постепенно го деформираха, превърнаха го отначало в градинка с лехички, след това в бетонна площадка, по-късно в тесен, тъмен проход, на края го накараха съвсем да изчезне. Но някога той беше нещо голямо, нещо велико. Някога индианците на Карл Май върху бесни мустанги гонеха бледоликите и ги скалпираха, коленичили върху гърбовете им, като с едно око наблюдаваха кухненските прозорци, за да не ги забележат майките им. Някога трима Шерлок Холмсовци едновременно проследяваха около кокошарника следите на крадеца на брилянти. Някога полицаи с къси панталони преследваха нелегални и винаги биваха залавяни от тях. Ех, някога...

Заден двор — мечта. Кой в детството си не е играл на него? Може би само този, който не е имал детство. А този заден двор, който вече не съществува, стана исторически, без сам той да подозира.

Всъщност такива дворове тогава имаше на много места. Гърбовете на две кооперации, една тухлена развалина от бомбардировките, несполучливо замаскирана като градинка, един

висок зид — това бяха очертанията му. На непостижима за местната младеж и нейните футболни топки височина денонощно се развяваха знамената на нечие пране, опънато между двете кооперации. В единия ъгъл бяха симетрично подредени няколко сандъка за боклук, които последователно служеха като декор за ковбойски, военни или шпионски сцени, а нощем ставаха сборище на кварталните котки. Някъде в другия край беше спортният стадион — малка площадка със сложна тебеширена рисунка върху нея. Тук се виждаха и очертанията на футболно игрище, три различни вида „дама“ и няколко комплекта дупки за игра на топчета. Тук беше и прочутият пън, който има своя собствена история.

Някога, много отдавна, една каруца на „Топливо“ го бе докарала заедно с един тон други дърва и го бе стоварила пред прозореца на едно от многобройните мазета, които гледаха към задния двор. Оказало се бе, че той не минава през прозореца. Не си заслужаваше да го мъкнат през улицата и по стълбите, за да го внесат вътре. Десетина специалисти с брадви бяха опитали изкуството си над него, но не бяха успели да го нацепят на нормални дърва за печка. И тогава той си остана като реквизит на двора и бе взет за ползуване от постоянните му обитатели.

Сутрин, докато батковците бяха на училище, пънът беше според случая, пиратски кораб, реактивен самолет, дори космична ракета. Следобед той ставаше или реферско столче, или трон на председателя на местния Клакс-Ку-Ку (смъртен враг на Ку-Клукс-Клан), А понякога, навечер някое малко момиченце, намерило най-после свободна минута в графика на задния двор,

прегърнало едноръката си кукла, с необикновена проникателност използваше пъна за съпруг и дълго се разговаряше с него на семейни теми... докато майката се върнесе от кварталната седянка и я повикваше за вечеря...

Такъв беше задният двор — рай за децата от няколкото околни кооперации, спокойствие за техните вечно недоволни и вечно заети родители. Защото през него не минаваха трамваи, защото там нямаше светофари, защото от всеки кухненски прозорец по всяко време можеше да се види какви събития се развиват там.

Такъв беше задният двор. Уви, вече го няма!

ФЛОРА И ФАУНА

Тревата е твърде упорито растение. Всяка пролет, въпреки че може би знаеше тежката си съдба, тя пробиваше корицата кал и обливаше задния двор в чудна, неочаквана зеленина. Скоро краката на необузданите футболисти я унищожаваша. Но когато през лятото всички футболисти, ковбои и бъдещи космонавти отиваха по пионерски лагери, тя отново избуяваше, заемаше задния двор и го променяше така, че той дори ставаше хубав. Животът ѝ пак беше кратък — идваха септемврийските дни, връщаха се децата. За кратко време преобладаваха прериите — индианците можеха дори незабелязано да лазят сред избуялата до кръста трева, а след това тя отново отстъпваше пред многочисления противник. Изчезваше, стопяваше се и отново откриваше празните консервени кутии, старите подметки и загубените още през пролетта топки и дървени пистолети.

Освен тревата на двора растеше и едно дръвче. Някога, в незапомнени дни преди евакуацията, един пенсионер ентузиаст го бе посадил и бе направил до него пейка с надеждата, че ще доживее дните, когато ще може да седи под сянката му. От пейката бе останал само единият крак — забит в земята кол. А дръвчето, кой знае защо, бе се задържало в пубертетната си възраст. Децата минаваха през всички периоди на развитие, отиваха в университета, женеха се, започнаха с тревога да поглеждат към собствените си деца, а дръвчето си беше същото — три рахитични клонки, десетина листа по тях, няколко букви, изрязани жестоко в кората, и една-две никога не цъфтящи пъпки. И никой че знаеше какво всъщност е то — дюла, круша, ябълка? Но това нямаше никакво значение. То приличаше на този вид хора, които прекарват целия си живот в една канцелария, покрай които минават стотици и хиляди посетители и никой въобще не ги забелязва. Единственото му успокоение беше, че поне е дръвче, а не човек.

Фауната в двора беше по-богата. Тук живееше като титуляр кучето Джон — животно с широк мироглед, но без опашка. От време на време правеха посещение няколко петли, които безрезултатно търсеха храна из отъпканата кал. Нощем се организираха хоровите кръжоци на кварталните котки. Но постоянните посетители, истинските притежатели на тези няколко квадратни метра пространство, бяха децата — Митко, Боби I, Боби II, Стефката и много други, които бяха твърде малки, за да заслужават имена.

И целият този живот на задния двор се развиваше, набиваше се в ушите и в съзнанието на кварталците. Приемаха го различно — едни

се ядосваха, други повдигаха въпроса на съвещания на домсъветите, трети спираха дори отегчени милиционери по улицата, а рядко се срещаха и такива, които си спомняха, че също ся били на такава възраст, че на същия заден двор са правили същите бели.

Но никакви викове, никакви наказания не пречеха на населението на задния двор да се развива по начертания път. Никой не можеше да уплаши нито кучето Джон. нито петлите, нито котките, а още по-малко Митко. Боби I, Боби II, Стефката и другите безимени деца...

НАЙ-ПОСЛЕ ДА ЗАПОЧНЕМ!

Този следобед на задния двор беше много оживено. Финален мач между Митко и Боби I. Реферира Стефката. Публиката, т. е. Боби II. е наелектризирана, защото, ако Митко спечели, номенклатурата на двамата „Бобовци“ ще се промени. Маляците стоят наоколо и гледат.

Ръцете, обвити в носни кърпи, нанасят жестоки удари. За щастие на двамата боксьори по често се улучва въздухът. Но понякога юмруците достигаха целта си. Тогава „публиката“ скачаше на крака и според случая викаше „Ууууу“ или „Браво!“. Боби I вече подозрително подсмърчаше, а едното око на Митко бе станало значително по-малко от другото. Наближаваше крайт на третия рунд. Борбата беше напрегната жестока. Дори кучето Джон напусна мястото си на припека и дойде да провери дали няма нужда от неговата помощ Течаха последните секунди, когато Стефката изведнъж засвири „тревога“. В задния двор влизаше враг.

Момчетата се пръснаха из двора. Митко започна да събира разхвърляни хартии, Боби I разглежда с интерес дръвчето, като че ли се мъчеше да определи дали е дюла или ябълка. Боби II отиде към сандъците с боклук, а Стефката поведе сериозен възпитателен разговор със Джон. Останалата малчугания се набута по кьошетата и стана почти невидима...

ТУК ТРЯБВА ДА ПРЕКЪСНЕМ ПАК

Прекъсването се налага. Защото героите не могат да имат само имена. Няма човек само с име. Обикновено той има тяло, години, дрехи. Много често има и душа. Затова е нужно прекъсването. Не можем да боравим само с имена. Ето ги героите:

Митко. Сериозен младеж на дванадесет години. За разлика от обикновените герои той е еднакво добър и в бокса, и в училище. А както във всички шаблонни романи родителите му са против спорта и за шестиците по ботаника и зоология. Баща му е счетоводител, следователно и той трябва да се занимава с математика. Майка му е бивша учителка по музика, а сега активистка в Единната организация — следователно Митко трябва да свири на пиано и да знае всички държавни глави в света. А той все пак е юноша само на дванадесет години.

Стефката. Вечен партньор на Митко. В класа седят на един чин — кой кому подсказва, никога не може да се разбере. Дори и те самите не са наясно. Стефката е по-висок, по-слаб, по-прегърбен, освен това притежава очила и лунички. Понякога му казват „професора“, но той

не обича тази незаконно придобита титла. Родителите му са такъв комплект, за който всяко момче би мечтало. Бащата се опитва да намери „контакт“ със сина и да води „мъжки разговори“ с него, което Стефката умее добре да използва. Майката е робиня и на двамата мъже в къщи. Принципът е — дайте на детето да се развива. Само дано не се простуди!

Боби I и Боби II. Разликата между тях е само в номерацията. Двата са еднакво масивни, еднакво тежки и еднакво ги е страх по малко от Митковите юмруци. Мечтата им е — Боби I да си запази цифрата I, а Боби II — да му я отнеме.

II

А СЕГА ДА ПРОДЪЛЖИМ

Във двора влезе „мурук“. Наричаха го Симеонов и беше секретар на единната организация. Но въпреки това, да, въпреки това, казава момчетата, той имаше чудна професия — треньор по бокс.

Още щом го зърна, Стефката засвири „отбой“.

От него няма защо да се крият. Той не е от вредните

Като невестулки иззад ъглите се подадоха малчуганите, Митко се вцепени от възхищение и любов към уважавания човек, Боби I загуби интерес към дръвчето, а „публиката“ — Боби II, зае отново местата си.

— Тренираме, а? — попита Симеонов.

— Нааапротив, мач! — каза гордо Стефката, който винаги заекваше в тържествени моменти

— Международен?

— Не, междуквартален.

— Може ли да погледам?...

Симеонов иска да гледа? Треньорът! Интересува се от техния бокс! Нещо топло започва да се изкачва нагоре в гърдите на Митко, но той навреме се сети, че е мъж, при това боксьор, и потисна детинските чувства.

Симеонов седна на потомствения пън, Стефката свирна с уста, мачът продължи.

Десен прав, ляв прав, париране на десен, париране на ляв, на края финалното кроше. Боби I вече не е Боби I, Митко разтърква дясната си ръка, Стефката, забравил, че е рефер, подскача оживено около него, а „маляците" крещят на многоезичието на задния двор.

— Ало, ти... Митко ли се казваш?... Ела малко при мене!

Прималял от щастие. Митко се приближи до своя кумир, който продължаваше да седи в нестабилно равновесие върху пъна.

— Знаеш ли, че имаш удар? От тебе наистина може да стане боксьор. Само че техниката ги, брат, куца и с двата крака. Замахваш с ръка, като че ли сееш ръж. А ударът трябва да идва чак ей оттук — от кръста. Кроше се бие така... Виждаш ли?

Без да стане, Симеонов замахна и проби въздуха с могъщия си юмрук.

— Разбра ли? Ха опитай!

Митко се огледа. Да опита? На кого? Боби I вече не съществува. Стефката е далеч. И без да мисли, без да съзнава какво прави, той замахна. Класическото кроше се стовари в брадата на Симеонов, а самият треньор се стовари в не много сериозна поза някъде зад пъна.

Задният двор имаше чудна, магическа способност — изведнъж да се опразва. Неговите

притежатели внезапно се стопяват във въздуха. Така стана и сега. Когато Симеонов се надигна иззад пъна, като разтъркваше замислено челюстта си, около него нямаше никой. Само кучето Джон съчувствено му махаше с остатъка от опашката си...

ВСЯКО НЕШО СИ ИМА ПОСЛЕДИЦИ

Когато мислиш за нещо неприятно, когато се чудиш, как да го избегнеш, то неминуемо се случва. Така стана и сега

Симеонов живееше два етажа под Митко. Победителят на междукварталните състезания обмисляше всички начини, за да избегне срещата с него. Макар че не беше от вредните, макар че с него можеше да се говори, но все пак Симеонов не можеше да не е обиден от това нещастно кроше. А да се срещнеш с човек, когото си ударил, да слушаш укори и препоръки — на това не може да издържи нито един нормален мъж.

Митко и Стефката прилагаха всички индиански „хватки“, когато се качваха или слизаха по стълбата. Те разработиха специална сигнализациянна система, за да се предупреждават при опасност, разучиха точно часовете, през които съществуваше най-голяма опасност за срещи с любимия враг. И все пак нещастieto се случи.

Един ден Митко се прибираще у дома. По разработената вече схема, още от етажа преди апартамента на Симеонов, той започна да се движи на пръсти. Слухът, зрението, дори обонянието му бяха изострени. И въпреки това.

точно когато момчето беше на фаталната площадка, една врата се отвори и в рамката застана масивната- фигура на Симеонов.

— Ало, ти... Митко ли беше? Влез за малко!

Един мъж на дванадесет години не може да бяга пред лицето на врага. Особено пред враг, когото обича. Митко си внуши, че не чува ударите на собственото си сърце, и престоъпи прага.

Стаята, в която влезе, беше за него истински рай. По стените — портрети на любимци от ринга. В ъгъла — тренировъчна круша. На кушетката — два чифта боксови ръкавици — истински!

— Надявай ръкавиците!

Кой може да устои на такава команда?

— Застани в гард! Бий!

На третата секунда Митко отхвъркна към кушетката. Как се случи това, не беше съвсем ясно. Но някъде като в полусън той чу:

— Ето, това е кроше!

Така започва нашият разказ.

ДА ПРЕСКОЧИМ НЯКОЛКО ГОДИНИ

Защо пък трябва да пишем хронологически? Ами на хората ще им доскучае от това. Много ли е важно как всяка сутрин Митко отива точно навреме на училище, как всеки петък майка му вика перачка, как кучето Джон добросъвестно полива рахитичното дръвче? По-добре е да прескочим ежедневието, и без това твърде много се занимаваме с него!

Беше свежа есенна утрин... Прощавай, читателю, но не мога да не започна така. Та беше. казвам, свежа есенна утрин. Откъм улицата някой изсвири „Елате, хиляди младежи“. През капандурата на кооперацията се подаде рошовата глава на Митко.

— Ида!

Стефката застана до ъгъла и съсредоточено започна да чете призива за събиране на вторични суровини.

Получи се пауза. Нея ще използвам, за да опиша отново героите.

Стефката си е същият — висок, слаб, сух, прегърбен, с очила и лунички. Митко понаедря, разви се, стана хубав. И за разлика от обикновените хубави мъже той е и умен. Боби I и Боби II изчезнаха от хоризонта — те всъщност

бяха нужни само за увода. Кучето Джон все още живее, но твърде много се е проскувало.

Изпълни се мечтата на Митковите родители — той следва електроинженерство и свири на пиано. За бокс не споменава, поне пред тях. Стефката... ами, разбира се, че и Стефката следва електроинженерство. Двамата пак са заедно, пак са в една група и пак не може да разбере човек, кой кому подсказва.

Улицата не се е променила. Задният двор още съществува. Само хората са поизвехтели малко, но те не забелязват това.

Паузата свърши, защото Митко се появи на входа на кооперацията.

— Да ти умра на утринната гимнастика! — Това беше Стефката. — Да ти умра на каления организъм! Да ти умра на. . .

— Добре де, умирай, но кажи нещо свестно!

— Видях я.

— И после?

— После нищо.

— Как така нищо? Не я ли спря? Не я ли заговори?

— Хубаво де. Опрях я. заговорих я. . .

— А тя?

— Каза, че съм бил хулиган.

— Ти хулиган? — Митко приседна на тротоара, за да може да се изсмее по-свободно

— Толкоз. Хайде, че закъсняваме.

Двамата приятели забързаха надолу по улицата. Последните думи, които чухме от тях, бяха:

— А довечера?

— Довечера в бърлогата.

— Митко, виж какво, няма ли начин. . .

—

Няма!

ДАПОРАЗГЛЕДАМЕ БЪРЛОГАТА. А?

Ако ви стигне дъхът да се изкачите до тавана на шестетажната кооперация, ако не ви е страх от духове и минете през мрачното помещение, над което се виждат геометрически подредени керемиди, ако не си щадите костюма и преодолеете всички паяжини, които са опънати като платна на изложба, ще стигнете до бърлогата. . .

Стоп! Не пипайте дръжката на вратата. Ще ви хване ток. Не забравяйте, че това е „светая светих“ на един бъдещ електроинженер. Когато го няма, всичко в бърлогата е наелектризирано. Дано не ми се сърди Митко, но аз ще ви открия тайната. Ето — вижте. Тук на стената пише „Само Левски“. Точно в средата на буквата „0“ има една грапавина. Тя всъщност е копче. Натиска се и всички електричества изчезват. Прекалено романтично е, но какво да го правиш? — бъдещ инженер.

неуютния таван се отзоваваме в една приятна, добре подредена, отоплена, да отоплена, казах. стая. Аз лично не разбирам нищо от електричество. Моите познания се простират дотам, да оправя бушоните, когато изгорят. Но Митко и Стефката дори и в университета са първенци. Те са комбинирали някакви реотани, някакви съпротивления, при това, разбира се, са нагласили системата така, че да не плащат ток, но в бърлогата винаги е топло и уютно. Толкова уютно, че дори и аз, който съм автор на тази бърлога, съжالياвам, че на младини не съм се занимавал с технически науки и не съм си съз-

далтакова приятно свърталище. Но да не се отвличаме!

Едната стена е заета от книги — техническа и криминална литература. Малко чудновато съжителство, но ако сте разбрали характера на Митко, ще го приемете. На другата стена е портретът на Ломоносов. Ако го обърнете, ще видите Макс Шмелинг от времето, когато беше световен шампион по бокс. За столове, маси и кушетка няма да говоря. Това са обикновени неща, които вие и сами ще забележите. Много по-важна съставна част на бърлогата е сложният агрегат, който стои в ъгъла. От него стърчат разни жици, по гладката му повърхност се виждат разноцветни лампички, които са готови да светнат, щом като ги погледнете, освен това се виждат обичайните ръчки, копчета, амперметри, волтметри и дявол ги знае още какви метри, а сред тях с грамадни букви се мъдри надпис: „Не пипай! Високо напрежение!“ Ето тук може да пипнете. Въобще човек не бива да вярва на надписите. Не, не се плашете, приближете се. Ето — отваряме капака и сложният агрегат се оказва обикновен сандък. Вътре в него има два чифта боксови ръкавици, едни морскосини копринени гащета (нали боксьорите обичат да лъщят, когато излязат на ринга) и специални кецове — за обуца става въпрос. Защо им казват кецове — не зная.

Това е тайната на бърлогата. Официално Митко е студент по електротехника. Неофициално той продължава да се занимава с бокс. Още по-неофициално неговият стар приятел от втория етаж — Симеонов, вече съвсем сериозно е започнал да го тренира. Само, моля ви, не казвайте на родителите му. Изобщо родителите не бива всичко да знаят. Много се разглезват от това.

СТАВАШЕ ВЪПРОС ЗА НЯКАКВА ЖЕНА

Очаквах да ме питате за това. Ето защо бързам да ви осведомя. Да, Митко е влюбен. И то — влюбен по боксьорски. Тоест — гледа отдалеч, въздиша, сънува и . . . нищо не прави. Стефката му съчувствува. Опитва се да направи контакт, а го наричат хулиган. Положението е много сложно. Мария е също студентка по електроинженерство. Но е от „сериозните“. Не ходи по сладкарници, взима си изпитите редовно и стипендията ѝ стига, представете си!

Тя е висока, с кестеняви коси, дълбоки, както казват, сини очи, въобще има си всичко, което е нужно. Понякога дори забелязва Митко. Но само го забелязва. А той я обича. Ха сега де! Аз не мога да се справя. Опитайте вие! Само внимавайте и вас да не нарекат хулигани.

Да се разберем — Митко е модерен младеж. Само по линията на любовта се намира някъде към осемнадесетия век. Смята, че той за първи път обича, смята, че дядо господ е създал звездите само зарад него, за да може да разхожда Мария под тях, ако някога добие кураж за това, смята, че никъде по света няма по-сини очи, по-къдриви кооци, по-стройни крака. . . Изобщо, влюбен е човекът бе, оставете го на мира!

Щом веднъж започнахме да клюкарствуваме, некави издам още една тайна. Мария също харесва Митко. Но някак не е удобно тя да отиде да му го каже. Хайде де! Че нали е положителен герой. И така си върви животът

ВИНАГИ ИМА ЕДИН ВУЙЧО

Той се казва Стефан. И е участвувал в Септемврийското въстание. И е ял бой в полицията. И е бил емигрант в Съветския съюз. И зъбите му са изкуствени. И е бил жертва на култа. И въпреки това душата му е млада. Той единствено казва на Митко:

Не баща ти, не майка ти, не аз.

Ех, защо нямам такъв вуйчо!

Навикът е лошо нещо. Свикнах да представям героите си. Сега трябва да представя и вуйчо Стефан. Дебел. Плешив. Стар ерген без тенденции да се жени. И което е най-смешното — с разбиране към чувствата на младежта. С разбиране, казвам, но това не отхвърля трезвата мисъл. Не отменя. . . , а бе за какво ще говорим надълго и нашироко. С две думи — вуйчо Стефан е човек. Разбрахте ли? А, тогава нека да продължим разказа си

ВУЙЧОТО ИДВА НА ГОСТИ

Звънецът се обади нахално точно когато не трябваше. Майката каза:

— Ох, аман! Митко, отвори, но ако е инкасаторът по електричеството, кажи, че ме няма

Митко отвори. Не беше инкасатор. Вуйчо Стефан. Той. С дебелото си коремче. С плешивата глава. С дебелите очила. Вуйчо Стефан. Той!

Митко - вдигна рамене.

- Старата история. Не уважавам родителите, не мисля, че те целя си живот са отдали

на мене, не показвам поне капчица синовна обич. . .

- Ясно! Тури ми някъде палтото.

Вуйчо Стефан влезе в ежедневната стая. А той можеше да влиза така, че изведнъж да става по-светло около него. Усмивката му, очите му, дори коремчето МУ казаха:

„Ето, аз съм. Обичам ви. И вие ме обичайте! От мене лошо няма да видите!“

Майката се разтича, едновременно намери чистача за кафе, успя да разправи за ишиаса си и да се оплаче от колбасаря, който пак й беше дал от стария суджук. Бащата измъкна таблата, подреди пуловете. Митко отговори с очи на един въпрос, който можеше да значи и „Как, любовта“?, и „Как е боксът?“, а вуйчо Стефан не бе успял още да престане да осветлява стаята с усмивката си.

— Ами да ви кажа — започна той, без да го пита някой. — това пенсионер да си е много скучна работа. Особено пък когато се чувствуваш още млад. Стана сутрин — къде да отида? В кафенето насядали едни дядки — жал да ти е да ги гледаш. Вестници четат, политика бистрят, като че ли без тях политиката няма да се оправи сама. За Балканската война си разправят. Питат ме в кой полк съм бил и като им кажа, че не съм ходил на война, а службата съм си изкарал в спортната рота, го приемат за лична обида. Единият, видите ли, бил артилерист, другият — пехотинец, третият. . . как му виказа там? . . сапър ли. какъв дявол беше. А аз — спортна рота. Ха наздраве! А, пардон, то било кафе. Ами Ванче. не можа ли едно коняче да сипнеш, ами с кафе ми тровиш организма? Нищо, нищо, аз само така. И на кафе издържам понякога

Това е вуйчо Стефан. Говори без точки, без запетайки, на един дъх. И хората го обичат, и той знае, че го обичат, и му е приятна тази работа.

Бащата разклати заровете в шепи.

— Хайде! Отдавна не си ми паднал на мушката.

— Е, като си рекъл. . . То, да ти кажа откровенно, братче, жал ми е за тебе, като те гледам как се мъчиш, ама нейсе. Нека пък те поупражнявам малко. Не е речено всеки да е майстор на спорта в пустата му табла. Ха хвърляй! Какво? Пет и две ли? Че ти такава ще хвърлиш. Я! Може ли друго да се очаква от такъв аджамия като тебе.

Започва поредната жестока битка на табла

РАЗГОВОР ПО МЪЖКИ

Те се случваха често. Всъщност винаги когато дойдеше вуйчо Стефан, посещението му завършваше „мъжки разговор“. А може би той и затова идваше. Може би искаше да помогне на Митко. Защото темата беше винаги една и съща: „Какво да го правим момчето?“

И днес започна както обикновено. Бащата погледна към майката и като че ли я издуха с поглед из стаята. След това се окашля и каза-

— Митко. . . хм! . . . Ние с вуйчо ти... такава.

Митко хвърли един проницателен поглед на вуйчо Стефан и с удоволствие се качи в бърлогата, защото действително много му се беше до-

пушила една цигара, а пред баща си все още не смееше.

Мъжкият разговор започна

— Шест и едно. . . хе-хе. . . за какво ти е питам?

— Ще видиш, ще видиш! Стефане, искам да поприказваме малко. Митко много ме тревожи.

- Той си е твой. Ти се оправяй с него. Аз затова останах стар ерген, за да не мисля за деца. Дю беш! Ха да те видим сега какво ще правиш?

— Бе аз на кайма ще те направя, но. . . Слушай, Стефане. Аз силно подозирам, че Митко продължава да се занимава с този проклет спорт.

— А защо да е проклет? „Солнце, въздух и вода“. . . Такава песен имаше едно време.

— Я не се занасяй сега!

— А ти недей мести пуловете. Виждам те! А и няма да ти помогне. Защото като ти прас на една капия тука. . .

— Стефане. кажи какво да правим. Добре работи момчето — първенец е в университета, вървят му науките, ще стане човек, ама този пусти бокс. . .

— Я си гледай таблата, бе! Като сте викнали бокс, та бокс. Ами какво от това пък? Нека се поблъска момчето, нека му счупят носа. Може пък наистина да има качества. . .

— Слушай, Стефане! Ти знаеш нещо и го криеш от мене.

— Нищо не крия аз. ами ти гледай сега как ще се измъкнеш от тоя зор. И сега, ако хвърлиш геле, пиши я умряла тая игра.

Шест и едно. На ти сега един по главата, на

ти и този да си го прибереш, пък друг път пак ме амбицирай! . . Ама Стефане. . . дай сега да поговорим сериозно. . . Митко.

— Аман от този твой Митко, бе! Гледай си играта, че после ще разправяш, че по семейни причини си я загубил. Пет и пет. Ха така. . Три и две. . . На, да те видим сега. Дюшеш! Край, момче. Минаваш във втори състав.

жеше да избягва преки отговори. Но понякога, когато се налагаше, можеше да приказва и от упор. Така стана и днес. Бащата затвори с тря-сък таблата

— Не ми е до игра сега. Добре де, печелиш Ама използваш, че съм разтревожен.

— Тъй, тъй — усмихна се ехидно вуйчо Стефан. - Знаех си. Ти винаги. . .

— Стефане, слушай ме. Ти можеш да говориш приятелски с Митко. Разбери какво става с него. Посъветвай го. Поразпитай го. . .

- Е, и какво? Мислиш, че ако момчето ми се довери, ще дойда при тебе и ще ти кажа: „Здрасти, значи, той ми каза да не ти казвам, яма работата е така. . .“ Не ме познаваш, таварищ. И да ти кажа ли? Ти си изостанал. Хората плачат за спорт, мечтаят да станат спортисти, а ти ми хленчиш тука, че Митко се занимавал с бокс. Ти знаеш ли какво значи майстор на спорта, бе другарче? Знаеш! Чушки знаеш! Я слушай, не ме ядосвай повече! Гледай си там счетоводството и остави човека да се развива нормално. . .

Вуйчо Стефан стана, избърса потта от темето си и промърмори:

— Брей, за малко щеше да ме ядоса.

Мъжкият разговор завърши както обикновено — безрезултатно

ВЕЧЕРИ В БЪРЛОГАТА

— Мнте, хайде днеска да си починем, а?

— Не може, брат. В събота излизам на ринга.

Стефката въздъхна тежко и започна да „създава обстановка“. На масата се появиха учебници по електротехника, няколко чертежа, една сметачна линейка. След това бяха извадени ръкавиците. Стефката грижливо постави очилата си на една висока полица. Започна поредният рунд.

На втората минута Стефката се просна, на пода.

— Е, по-внимателно де!

— Прощавай, Стефка, друг път няма вече.

— Слушай бе, братче, зааащо не станещ велосипедист? И на мене ще ми е по-лесно тогава. . .

— Ставай, Стефане, и не се занасяй! Ти сам си боксов запаянко. Щом е тъй, ще издържаш на бой. Застани в гард!

Започна вторият рунд.

С рефлекса на опитен спортист Митко дочу стъпките на майка си още по стълбите. Ръкавиците полетяха към агрегата с надпис „Опасно за живота!“, очилата заеха мястото си върху носа на Стефката и когато вратата се отвори, Митко оживено го убеждаваше:

— Аманаистинали не виждаше, че това е синусоидна крива? Ето, започва от тук, пресича точка А, след това се спуска надолу. Разгледай координатите, бе!

Майката затвори тихо вратата. Учат момчетата. Преуморяват се. Защо да им пречи?

Започна третият рунд.

И все пак, както обикновено, Симеонов не успяха да чуят. Той влезе тихо като котка точно

е момента, когато Стефката пак отлиташе към портрета на Ломоносов.

— Добре! Само че малко по-остро трябва да биеш!

Митко се обърна светкавично и ръката му ми на на няколко милиметра от брадата на Симеонов.

— Рефлекси, момче! — каза спокойно треньорът и помогна на Стефката да стане. — Рефлекси ти липсват още.

С щастлива усмивка Стефката свали ръкавиците и му ги подаде:

— Хайде ка-арайте нататък. Аз ще погледам.

Започна следващият рунд. Сега вече наистина се нанасяха удари. Стефката забравил доскорошното си отрицателно отношение към бокса, седеше като върху нажежени въглени. Митко престана да се въздържа и създаваше чак Симеонов твърде много работа. А Ломоносов гледаше учудено от стената

ЛЮБОВ И ПРОЧЕЕ

Срещата стана. Най-последно. И като че ли Стефката имаше пръст в цялата работа. Омръзнало му беше на човека да служи за преносител на въздишки. Мария приближи до масата в сладкарницата и попита:

— Прощавайте, вие ли сте търсели квартира на свободен наем?

— Не, чакайте! — Митко я изгледа ужасно смутен. — Аз разбрах, че вие търсите. . .

— Явно това е глупава шега. Някой се е по диграл с мене. Надявам се, че не сте вие. . .

— И аз се надявам. . . Тоест, не исках това да кажа. . . И с мене са се пошегували. Но независимо от това. . . аз. . . тоест вие. . . Ако не бързате. . .

Нататък тръгна по-лесно. Показа се, че Мария действително не бърза. Освен това се оказа, че тя пие кафе и че обича Бетовен. Времето беше приятно а тя позволи на Митко да я изпрати. А когато той вечерта видя срещу себе си самодоволно усмихнатата физиономия на Стефката, успя само да пробучи:

- Ей. Стефане! Животно! Благодаря ти!

И затекоха дните на щастие. Никои не можеше да убеди Митко, че съществуват по-кестеня-

ви коси и по-сини очи. и по-нежен глас. Никой не можеше да го убеди, че и други хора са били влюбени, че и те са гледали звездите И нямаше други момичета на този свят освен студентката Мария. Просто нямаше'

Първи усети промяната вуйчо Стефан. Той само каза:

— Ти, брат, май нещо. . . а? — и намигна.

След това Мария бе представена на Симеонов. Той я огледа критично, почеса се по брадата и каза:

— Може! Има фигура.

Естествено последна научи майката, плесна с ръце, извика:

— Ох. златният ми! — И се разплака. Защо майките се разплакват в най-неочаквани моменти?

Мария влезе в семейството. Митко не беше от хората, които крият чувствата си. Той я доведе в къщи, запозна я със старите и я остави да разговаря с майка си за туршии и сладка и да обяснява търпеливо на бащата, че действително е от Свищов, но не познава Генчо Праматаров, който му бил съученик в търговското училище и чудно къде го е отвял вятърът сега. . .

И в лицето на Мария бащата и майката на мериха съюзник — тя също смяташе, че боксът е дивашки спорт, че не подхожда на един бъдещ инженер да подскача по ринга и да подлага на унищожение физиономията си.

И оттам започнаха първите недоразумения между двамата млади.

СПОР ЗА СПОРТА

Вечер. Десет часът. Тротоарът пред Машино-електротехническият институт лъщеше от току-що спрелия дъжд. Движението бе намаляло. Сградата тиха. Като че ли вече нямаше хора в нея. И все пак в дъното на коридора, изпод вратата на спортната зала, се виждаше тънка ивица светлина. На вълни, на вълни се надигаша възгласи, които кънтяха из коридора. Нека не ви измъчвам повече — този ден беше много важен. Подборни състезания за оформяне боксовия екип на института.

На ринга Митко обработваше поредния си конкурент. Симеонов, прегърнал любовно халата, чакаше до възетата, за да се прехвърли през тях, когато чуе гонга. На първата редица блестяха очилата на Стефката и кестенявите коси на Мария.

Един удар неочаквано свали Митко на тепиха. Стефката и Мария едновременно скочиха на крака, едновременно извикаха. Съдията започна да брои монотонно. Митко бавно се надигна, тръсна глава и отново застана в позиция.

Стефката откърти една дълбока въздишка.

— Нищо му няма. А бе той си ги прави понякога тези номера.

— Стефане! Много лошо го удариха.

— Гледай си кефа, Марийче! Нищо му няма. ти казвам.

Противникът, окуражен от сполучливия си удар, започна нова атака. Митко му даде да се доближи, пое върху плещите си един негов десен прав и след това с цялата си сила стовари юмука си в брадата му. Заедно с тържественото „...десет"! на съдията се зачу и гонгът.

— Залепи го! Размаза го! На маймуна го направи! — Стефката възбудено подскачаше около Мария. — Ама виж го какъв удар има! Десният му юмрук тежи колкото една пернишка печка девети номер, заедно с кривите кюнци.

Симеонов мина през въжетата и загърна Митко в халата.

— Заплесваш се, човече! Защо допусна да те свали? Ако не беше последният удар, ти губеше по точки.

А Мария седеше замаяна на първата редица и очите ѝ ставаха все по-подозрително влажни.

След това тримата излязоха заедно навън и Стефката както обикновено се „досети“, че има някаква работа в обратната посока. Мария мълчаливо крачеше до Митко. Ръката ѝ вяло държеше неговата. Дори когато той я привлече на една пейка и понечи да я целуне, не вдигна очи към него

— Дай си огледалцето.

Митко започна с интерес да разглежда охлузването над лявата си вежда.

— А можеше да бъде и в окото!

— Хайде де! В окото. Ами аз нали се пазя...

Внезапно Мария заплака на глас.

— Не мога повече! Не издържам! Не стига,

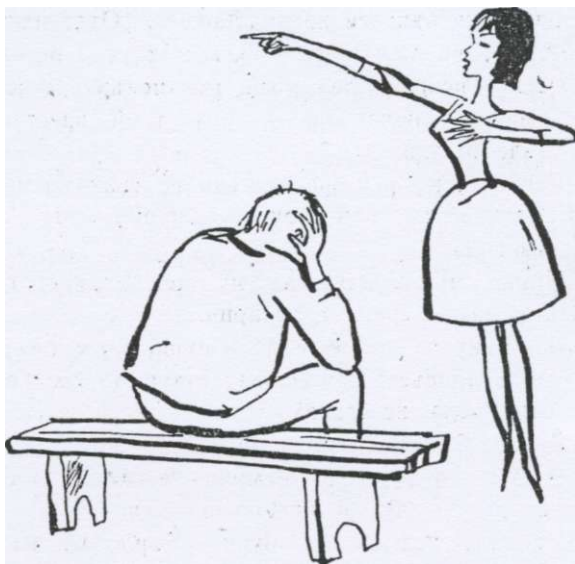
дето лъжа майка ти, че ходим на кино. докато стоя и те гледам как се пердашиш с хората, ами и всеки момент да треперя за тебе Не искам вече! Не мога, разбери!

Митко прегърна Мария, но тя го отблъсна.

— Може би ти звучи много банално. Може и на нафталин да ти мирише, но това е. . . размислих. . . Нямам нерви да издържам на такова напрежение. Избери или мене, или твоя проклет бокс Аз искам, когато кажа, че отивам на

кино, наистина на кино да отивам. Тази вечер е последната. Мисли, размишлявай, но реши веднъж завинаги!

Мария рязко се изправи и тръгна надолу по булеварда. Митко вървеше до нея, широките му

рамене бяха малко попрегърбени. Двамата мълчаха. В такива моменти е по-разумно да се мълчи

ПО-НАТАТЪК. . .

Всяко нещо има край. Изключение прави смедовската луканка, която има два края, при това най-вкусните. Така дойде и краят на разправията- между Митко и Мария. Временният край..

Но да не избързваме, да не избързваме, защото много рано ще завърши повествуването ни.

Няколко дни наред Митко ходеше като композитор, на когото са възложили да оглавява тенекеджийска работилница. В главата му се блъскаха въпроси като: „Защо?“, „Отде накъде?“, „Какво общо има?“. Блъскаха се и от тях хвърчаха искри. След това той посърна, увехна, смали се някак си — с две думи, престана да бъде Митко.

Близките му' реагираха всеки по свой маниер. Симеонов го напердаши няколко пъти до безсъзнание.

Майка му започна да му мери температурата и да го храни с аспириин.

Баща му му разреши да изпуши една цигара в негово присъствие и да излее душата си (кое-то естествено не стана).

Вуйчо Стефан само вдигна рамене и каза: — Ако до другата седмица не мине, обади ми се да ти обясня някои положения

Стефката реагира най-бурно. Бърлогата кн-теше от виковете му. най-благопристойните от които бяха: „Женски мъж!“ и „Плюнка!“

А разрешението на тази микротрагедия дойде по най-банален начин. Митко срещна Мария.

Той се спря, прокле науката, която още не е намерила начин хората да стават невидими или поне да потъват в земята, а след това просто каза:

— Мария!

Тя се спря. погледна го и заплака. Въобще жените винаги търсят подходящ момент да плачат. Обстановката беше неочаквано удобна. Даже подозрително удобна, Те се срещнаха точно пред... тяхната пейка.

Не искам да обиждам героите, но на ухо ще ви изкажа подозренията си. Имам чувството, че и двамата доста се бяха увъртали край това място и просто лошото стечение на обстоятелствата не беше ги срещнало досега. Но това си е мое собствено мнение. Както и да е. Да продължим

Мария се разплака и се отпусна на пейката. Митко не можеше да стои прав и да я гледа високомерно отгоре. Затова и той седна. Близо доня. А ръката му по навик се преметна през облегалката. Сцената замириса ужасно на трето действие от която и да е пиеса на който и да е автор от XVIII век

Мария отпусна глава на гърдите му, погледна в подходящия момент с влажни очи нагоре към него и каза:

Това са интимни разговори, другари. Няма защо да се бъркаме в тях. За нас е важното, че двамата се сдобриха. И важното е и това, че пак не се разбраха на тема бокс.

МЕЧТИ В СИНЬО

Стефката скача отново от тепиха. Със серия къси удари той изгонва грамадния негър с бледосини копринени гашета в ъгъла на ринга. В очите му чете молба за пощада, но той не може да спре, не бива да спре. Става въпрос за световната титла. Негърът се огъва, свива се. Още един удар и той излетява през въжетата в публиката. Стохияден рев. Всички посетители в грамадния Ню-Йоркски стадион се изправят на крака. Високоговорителите лаят нещо на техния си език...

Стефката още диша трудно, но вече се е изкачил на почетната стълбичка. Към него тържествено се приближава председателят с кристалната купа в ръце. Той му казва нещо неразбираемо и... излива купата на главата му...

Стефката отвори едното си око. Другото, кой знае защо, не може да се отвори. Над него се бе навел Митко с металическо канче в ръка и го гледаше смутено-уплашено. Наоколо бе мокро.

— Братче, този път го прекалих, ама и ти направо на юмука ми се наниза...

Стефката наистина стана от пода и пипна непослушното си око.

— Не пипай, ще те заболи. Но нищо, Ще го наложим със сурова пражола...

— Синьо ли е?

— Е, малко е посиняло, но...

Стефката отиде до огледалото и видя на лицето си едно мораво-синьо петно, голямо колкото картоф.

— По дяволите! Сега какво да измислям? Първия път уж паднах от стълбите, втория в мъглата дирек бях улучил. Ами сега?

Митко замислено започна да сваля ръкавиците си.

— Дааа, проблемче. Пък и ти като падна, не ставаш! Знаеш, акъла ми изкара!

— Мите, аз... такова... посънувах малко... Те твоите юмруци вместо приспивателно могат да се използват. И знаеш ли какво сънувах? — Стефката се оживи и започна да „попреправя" виденията си. — Видях те на световното първенство. Ама смаза го противника си, смаза го, ги казвам. На края го изрита с юмруци от ринга. А публиката крещеше на английски: „Митко!... Мит-ко!" А пък реферът...

Митко престана да го слуша. Световно първенство... А той трябваше да крие от баща си и майка си, че е спечелил студентските състания. Не можа да сподели с Мария триумфа си, радостта си... Стефката като че ли прочети мислите му:

— Пък вашите да имат да вземат. Я нека видят какво пишат нашите момчета в стенвестника. Чете ли го? „Нашият Мечо — първенец в учението, първенец и в спорта"

Митко изскърца със зъби:

- Аз този „Мечо", дето са ми го залепили, през кътниците ще им го изкарам.

Стефката започна весело да се смее. но за всеки случай застана на почетно разстояние.

— Хайде, не се дръж като боксьор. Хората от обич те нарекоха така. Ами малка мечка ли си? Какво им се сърдиш.

Този път вратата се отвори неочаквано и в рамката ѝ застана вуйчо Стефан. Ръкавиците полетяха към „опасността за живота“, но по пътя си срещнаха Стефката. Той се опита да ги прехвърли нататък, но, видя, че вече е забелязан и отпусна ръце

— Здравсти! — каза вуйчо Стефан и затвори вратата. — Тука какво — бокс ли се тренира или баскетбол?

— Не... ние, вуйчо... малко така...

— А с малко не става. Или ще я караш като хората, или съвсем се откажи.

Вуйчо Стефан се отпусна на един стол. От другия край на стаята, Стефката го гледаше така нежно, като че ли ей-сега ще му определи любовна среща.

— Сядай, адаш! — каза му вуйчо Стефан. — И ти, Митко. ела. Аз съм тук със специална мисия. Дошъл съм да се карам. Няма време за мечтаене. защото, както гледам, мечтите ви все на синьо избиват. Заседанието е открито.

ВУЙЧО СТЕФАН СЕ КАРА

— Боксът, момчета, е жесток спорт. Всички спортисти са тъпи, но боксьорите особено затъпяват. защото постоянно ги удрят по главите....

Любовта в очите на Стефката угасна и бе заменена от желание за убийство.

— Един бъдещ инженер — продължи спокойно вуйчо Стефан, — не може да си позволи да се излага гол пред своите подчинени, между които за съжаление може да има и боксови запалянковци ...

— Но вуйчо. . . — извика Митко ужасено.

— Не ме прекъсвай! В нашето семейство още не е имало човек, който да се отдаде на този животински спорт, и ние няма да разрешим на Митко да петни доброто име на потомствените чиновници Петрови! — Вуйчо Стефан въздъхна. — Тааа... така разправя баща ти, значи.

Двамата младежи се спогледаха, след това изведнъж прихнаха да се смеят. Нещо подозрително мръдна под мустациите на вуйчо Стефан, но той запази сериозността си.

— Тишина в аудиторията! А на твоя Симеонов ще му кажеш, че костите му ще строша, макар че не съм във форма!

— Защо? — Митко отново стана сериозен.

— Или ще се занимава сериозно с тебе, или ще ти търся друг треньор Сега, когато ти предстои. . .

— Ти откъде знаеш? — прекъсна го уплашено Митко.

— Ами баща ти откъде знае за студентското първенство, защо не ме питаш?

— Татко знае?!

— Так точно! Затова ми изрече цялата тази тирада. А сега седи долу пред огледалото и репетира как ще ти скъса ушите, когато те изпратя при него. Едвам измолих първо да ти се накарам аз.

— Но откъде е научил?

някакъв свой стар приятел, който се оказал аси-

стент при вас. Онзи започнал да те хвали, да те вдига в небесата. Баща ти също полетял някъде към седмото небе от щастие, но изведнъж се спрял на сред път, като разбрал, че не те хвалят за последния изпит по електротехника на незначително си, а за спечеления боксов мач. И сега седи долу и заеква: „Той на мене... Аз него..." А майка ти пие валериан и, разбира се, плаче...

Вуйчо Стефан стана и отвори вратата.

— Сега малко демонстрация — прошепна той тихо. След това изведнъж зарева из цяло гърло: — Безобразие! Ако баща ти не те пребие, аз ще те пребия, значи! Да срамиш така рода! Ти знаеш ли, кои сме ние, бе?

Вуйчо Стефан затвори вратата.

— Така! Чува ме. Сега няма да бъде удобно да се повтарят. Тръгвай момче и приятен разговор. А ние с адаша тук ще се позанимаем на табла.

Митко наведе глава и на пръсти заслиза надолу по стълбите

СЛАДОСТТА НА БОЛКАТА

Някога имах един приятел, който много обичаше с бос крак да ритам камъни. И на всеки, който го попита дали не го боли, отговаряше:

- Бе, наболява по малко, но е много приятно после, като минава болката

След една такава декларация на по-официално място с удоволствие го приеха на лечение в психиатричната клиника. Там той се поправи, напълня и сега, мисля, работи някъде като

финансов ревизор. Само в събота и неделя ходи тайно на Витоша, за да си рита насаме камъните. ...

С любовта работата е същата, само че влюбените не попадат често на лечение. А и те самите, като ви обяснят, че е много хубаво да се скарат поне веднъж седмично, защото след това одобряването било така приятно, навяват някакви мили спомени в главите ви. И вие се сещате за бурните си преживявания в някой ъгъл на парка, за това колко пъти сте изстрелвали от упор в лицето на любимия човек:

— Никога вече! Сбогом! И унищожи всеки спомен за мене!

Тази тирада сега наричате шуротии, тъй като косата ви е започнала вече да редее, тук-там проблясват предателски бели косми, броят на изкуствените ви зъби се увеличала за сметка на естествените и любимият човек кротко похърква до вас. Но за младите, особено преди да са разбрали какво означава прегоряла яхния, скъсани чорапи и хронично закъсняване за кина и театри, за младите любовта заедно с всичките ѝ гарнитури е нещо божествено, нещо уникално.

Митко и Мария се караха честичко. По-точно Мария се караше, а Митко въздишаше, гледаше я с недоумение и чакаше кога ще премине бурята. Обикновено при комбинацията от дребна, чуплива женичка и грамаден като мечка мъж чупливостта е по-голямата сила.

Мария се сърдеше на Митко по най-разнообразни начини. В това отношение тя беше действително изобретателна. Можеше например да стане по средата на най-хубавия филм (после това беше и допълнителната обида — той ѝ бил прекъснал удоволствието). Можеше да му

обърне гръб пред цяла компания от приятели и поклонници. А, което беше най-страшното, можеше дни наред да ходи у тях, да говори с майка му на най-различни домакински теми, а него да пробива с ледения си поглед, все едно че гледа през добре измит прозорец. И тогава за капак майката казваше:

— Какво пак си го обидил момичето?

В такива дни Митко беше опасен. Симеонов разбираше веднага кога има „семејни разправии“, защото противниците на Мечо едвам издържаха на ринга до края на първия рунд...

Разправиите естествено се въртяха изключително около бокса. Чувствата на Мария в това отношение бяха смесени. Тя ревнуваше, страдеше, плашеше се и в резултат на цялата гама от чувства се мъчеше всячески да отклони Митко от ринга. Но не успяваше. И това беше най-голямата ѝ мъка.

ЕДНА МНОГО КЪСА ГЛАВА

Накратко. Излишно е да предаваме „разговора“ между Митко и баща му. С много малко фантазия всеки може да си го представи. Не беше приятен този разговор, повярвайте ми. В него имаше и отказване от бащинство, и намеци за кръвното налягане на майката, и дълги трактати за семейната чест пред портрета на дядо Димитър от село Караиваница, Дряновско. Резултат не се получи. Мечката и този пъг издържа на нападението. А горе, в бърлогата, вуйчо Стефан и Стефката стискаха палци и затаяха дъх... >

ПОЯВЯВА СЕ ОТРИЦАТЕЛНИЯТ
ГЕРОЙ

Ще ви разочаровам. Външно по нищо не личеше, че Николай Дончев, иаричан за по-кратко Буцата, беше отрицателен тип. Нито зъбите му бяха развалени, нито устата му бе изкривена на една страна, нито ходеше небръснат. дори челото му не беше ниско и очите не бяха поставени близо едно до друго.

Всъщност понякога по очите можеше да се разберат някои работи. Особено когато противникът му ги видеше присвити, внимателни, пронизващи иззад вдигнатите в гард боксьорски ръкавици, той можеше да се уплаши. Защото тези очи не бяха на спортист. Те търсеха къде да ударят, как да улучат непозволена област, без това да се забележи от съдията. Те гледаха с омраза.

Както вече се издадох, Буцата беше боксьор. Въсъщност това си личеше по носа му, който отдавна бе изгубил всичките си кости и можеше по желание на публиката да придобива най-различни и чудновати форми. Буцата беше главният противник на Митко за предстоящото първенство. Той следеше с нарастваща завист и страх постоянните успехи на университетската

Мечка. За завист имаше място, тъй като все по-често във вестниците започнаха да се появяват съобщения за новоизгряващата боксова звезда. Дори веднъж бе поместена и снимката на Митко. (Тук мога да ви съобщя на ухо, че майка му я видя, изпи двойна доза валериан, но след това я изряза и я скри в пирогографиранията кутия, където пазеше любовните писма, които бащата ѝ бе пращал от фронта през Първата световна война.)

Освен това Буцата се плашеше от противника си. Този млад великан, макар и с няколко килограма по-лек от него, беше действително опасен противник. При това разликата в годините също бе обезпокояваща. Митко тепърва имаше да се развива, да подобрява формата си, да набира мускули, а Кольо Дончев 'бе преминал своя апогей — брояха се вече годинките, които му оставаха на ринга. И ако сега на това първенство „младокът“ го свали, съществуваше опасност да му предложат някоя почетна служба в някоя секция по бокс, където да дочака времето за пенсия.

Буцата — теоретик? Буцата — кандидат-пенсионер? Буцата, който бе видял цяло поколение боксьори, които си спомняше Макс Шмелинг, който имаше зад гърба си десетина международни мача? Ето че дори и отрицателният герой понякога има оправдание за лошите си качества. А тук оправданието беше — страх. Да, Никола Дончев се страхуваше за кариерата си. И този страх постепенно изкристализираше в омраза към по-младия и по-добрия...

ЛИСТЕНЦА ОТ СЛАВАТА

Не е лек животът на героите! Веднъж попаднеш ли пред очите на хората, ти преставаш да си самостоятелен. Дебнат те на всяка крачка, наблюдават всяка твоя постъпка, искат от тебе нови, допълнителни геройства. Никак не завиждам на Юрий Гагарин и на Герман Титов, макар че, откровено казано, бих хвъркнал и аз заедно с тях, за да преживея поне веднъж триумфа и да видя собствената си физиономия на седмичния преглед.

Сложен стана и животът на Митко. Той изведнъж се видя обкръжен от група обожатели, дирижирани естествено от Стефката. Когато зачестиха съобщенията във вестниците и изрезките от снимките му започнаха да пълнят кутията със спомени на майка му, той и на кино не можеше да отиде спокойно. Винаги се намираше някой да пошушне зад гърба му:

— Иииии, гледан! Това е Мечката.

Именно в такива моменти Мария разбутваше недоволните околни зрители и демонстративно напускаше салона. Ако Стефката беше наблизо, което често се случваше, той излизаше бързо подир нея, докато Митко гордо-обиден оставаше да догледа филма, от който нищо не разбираше.

— Чакай, бе Мими, не бива пък така! — молеше се Стефката и леко подтичваше, за да застигне невероятно големите крачки, които правеше Мария, когато беше сърдита. — Ами че хората му се радват, пък ти . . .

— Мечката? — казваше презрително Мария — Добре поне, че хипопотам не са го кръстили.

— Но то е гальовно . . . то е от любов . . .

— Любов! Коскоджамити бъдещ инженер, а налита на побоища! — Без да забележи, Мария цитираше доста сполучливо бащата.

— Е, та какво от това? Чешките футболисти до един имат титли от доктор нагоре. Защо пък ние да си нямаме един инженер боксьор?

Разговорите оставаха безрезултатни. Стефката нямаше друг избор освен да чака следващото сдобряване. А Митко седеше в тъмния салон, гледаше в тила на зрителя пред себе си и проклинаше славата.

ЕЛЕКТРОННА ИНТЕРМЕДИЯ.

Нешастията рядко идват сами — шаблонна истина, но уви истина.

Първо, поредният противник от подборните състезания успя да смъкне парче кожа от бузата на Митко. Като резултат Мария за лишен път си отиде „завинаги“, а башата отказа да отпусне седмичните пари за дребни разноси.

Второ, Симеонов за първи път каза на Митко, че се е наголемял. че се чувствава „звезда“. Той не беше съвсем прав, макар че действително у Мечката се бяха появили първите белези на възгордяване. Може би именно затова Симеонов така го „разпарчоса“, както се изрази Стефката. когато анализираше последната среща.

Трето, днес, един ден след като бузата беше пострадала, Митко трябваше да се яви на изпит по електронни уреди. А професорът беше много особен човек. Студентите тайно го наричаха... не, няма да ви кажа. защото той още професорства, а може някой ден синът ми също да се явява на изпит при него.

Особен човек беше този професор. Съзнание-то, че в ума си е побрал всички данни, които световната мисъл е натрупала по неговия предмет, го караше често да иронизира студентите. При най-малката грешка той избухваше в смях, подхвърляше закачки, а знае се колко му трябва на един студент, който се явява на тежък изпит, за да се смути и да забрави дори собствения си адрес.

Ето това — да смушава студентите, беше най-неприятната страна в характера на професора. Иначе той беше прекрасен педагог, лекциите му се посещаваха с удоволствие, може би някъде, извън университета, в друга среда, духовитостта му да придобиваше нормални насоки и той да беше търсен член на весели компании. Но в университета всички го гледаха със страх и му казваха... не, излишно е да ви разправям.

Години наред поколения студенти се бяха мъчили да намерят слабото му място. Защото, знае се, че всеки човек си има някакъв таен порок. Понякога виден финансист се опива от риболов, друг път висш чиновник се оказва страстен табладжия, рядко, но все пак се случва продавач от „Плод-зеленчук“ да е поклонник на Бетовен...

Години наред поколения от студенти търсеха слабото място на професора. Пощенски марки? Не! Музыка? Не! Лов? Кучета вълча порода? Карабунарско вино? Не! Не! Не! Един ден цяла група студенти се явиха на изпит с комплект значки от всички футболни тимове, което предизвика буря от негодувание от страна на професора. Студентките обуваха най-елегантните си чорапи, изкълчваха си краката от десетсантиметровите токове и... получаваха по милост тройки. По едно време решиха, че професорът

е член на някоя тайна масонска организация, но и това отпадна — оказа се, че той е в Партията от двадесет години, че е участвувал в нелегалната борба и е изпитал сладостите на полицейските разпити. Значи и тук не!

Митко не беше от страхливите, но и той се поддаде на общата паника. Материята знаеше — тя по начало му беше интересна, през годината колоквиумите и зачотите беше изкарал с добри бележки, и все пак... Ами ако старецът реши да води „интелектуални разговори"? Ако започне да проверява общата култура на кандидатите. При това единственият барометър в института — „байчото", предупреди цялата група, че шефът му е в лошо настроение.

— Ами как няма да е? — поясни той. — Вчера един хамсалак включи в обратен кръг цялата серия и изпогори сума ценни апарати. Професорът го изгони, разбира се, но цялата вечер е стоял да запоява и разпоява. Даже и мене ме нарече „овехтял полуинтелигент". Правете му сметка, момчета, опичайте си акъла, че днеска и аз не мога да ви подказвам.

Когато Митко влезе в кабинета, някъде откъм лабораторните маси се чуваше тихо ръмжение. Митко си представи веднага една бяла мечка, на която е влязло трънче в задната лапа. Иззад щита на един уред се появи разчорлената побеляла глава на професора.

— Вие — какво? На изпит ли?

Като че ли някой би се осмелил да каже, че не се явява на изпит, ами да си купи варена царевица.

-- Име! Факултетен номер! Група!

Митко най-добросъвестно каза всичките си данни. Главата отново се показва иззад щита

— Димитър, а? Пък ги кръщават едни..
Книжката!

Една ръка омазана с някаква изолационна смола се протегна към Митко, пое книжката му и небрежно я хвърли на бюрото

. — Ей там са листчетата! Теглете. Може и да седнете

Митко изтегли едно листче и седна в креслото срещу бюрото, където потъна до гуша.

Ето ти на! Старецът е явно бесен! Ще се заяде сега, ще го зачеше някъде из собствените ситеории, които и той самият я разбира, я не, и после... Пък този изпит е важен. Много важене! Трябва да го изкара не посредствено, и много добре, за да може след това да каже на бащаси:

— Ето, виждаш ли? Спортът си е спорт, а изпитите вървят.

А сега — какво ще излезе? Ще даде възможност на баща си той да му каже:

— Ето виждаш ли? В нашия род. . .

— Днеска ли смятате да говорите, драги, или чрез другата сесия?

Митко се стресна. Професорът даваше, само две минути за размисления. Той беше похарчил вече три, а още не бе погледнал въпросите си. Старецът седеше вече зад бюрото си и недоволено прелистваше студентската книжка. Митко хвърли поглед на листчето. Слава богу! Ето кога и най-големият неверник може да каже „Слава богу!“ — въпросите бяха чудесни.

— Тааа, драги мой. ако ви преча, аз може да изляза...

— Не, не, другарю професор, не ми пречите — сепна се Митко и веднага разбра, че е направил нов гаф.

— Трогнат съм — поклони се церемонно професорът. — Явно не знаете въпросите. Друго нещо да имате да ми кажете?

— Не, напротив, зная ги. Ето...

И Митко започна да гозори. Той сипеше формули, термини, имена, задъхваше се, но продължаваше да приказва, за да не даде нито една пауза, да не позволи на страшния човек насреща да го засече със странични въпроси. От време на време откъм бюрото се чуваше някакво ръмжене, което можеше да означава и доволство, и яд.

Колкото и много да знае човек, все пак идва краят на познанията му. Дойде моментът, когато Митко се видя принуден да млъкне и да оближе пресъхналите си устни. Обидно му беше, че професорът с нищо не беше показал отношението си към неговите думи. Старецът разтвори книжката, бавно развинти автоматичната си писалка и с размах започна да пише. Митко впи очи в здравите пръсти, покрити с бял мъх. Мъчеше се по движението на ръката да разбере каква ще бъде съдбата му.

Професорът прибра писалката си, затвори книжката и небрежно я подхвърли на Митко:

— Не съм доволен от вас. Никак не съм доволен!

Сърцето на младежа се сви.

— Но как? Аз се постарях...

— Не съм доволен, казах! Това е!

Главата с рошавите коси пак потъна някъде зад апаратурата. С разтреперани пръсти Митко разтвори книжката си и видя в нея една нова, добре изрисувана шестица.

— Но чакайте... — не издържа той. — Тук има нещо... Аз...

Главата се подаде отново.

— Не съм доволен! И ще продължавам да го твърдя. Да допуснете вчера онзи полуидиот да ви отнесе половината буза. И то още в първия рунд. И след това с някакво християнско милосърдие да го биете само по точки... Мечка било това. Никаква Мечка не сте! Заек някакъв! Или язовец. Напуснете кабинета ми!

— Другарю професор... — Митко се изправи с блеснали очи. — Вие сте бил... вие сте гледал...

— Защо? Имате ли нещо против? Но ако сега с Буцата започнете пак да играете не бокс, а „Лебедовото езеро“, кракът ви няма да стъпи в института! Марш въл!

НА РИНГА Е БУЦАТА

Залата блестеше в светлината на прожекторите. Публиката бучеше като неусмирено море. Последната схватка — най-интересна за днешния ден. Среща за републиканското първенство — полутежка категория. Известният боксьор Никола Дончев ще защитава титлата си срещу младия Мечо — човекът, който досега не е имал загуби. Публиката беше разделена на два лагера. Границите между тях бяха невидими, но се чувствуваха от всички. Пълно беше със студенти, които предварително правеха овации на своя фаворит. Но имаше и много привърженици на Буцата. Напрежението, както казва Стефката, можеше да се измерва само в мегаволтове.

Стефката, разбира се, беше тук. Но днес той бе проявил някаква невероятна дипломация. До него седеше Мария, стискаше носната си кърпичка в ръце, готова всеки момент да се разсърди. А някъде далеч, зад гърбовете на хората се мяркаше кръглото лице на вуйчо Стефан. Той бе тук „нелегално". Ох, ако разберат другите роднини, че се е подвел по циркаджилъците на Митко. Но ние няма да им казваме, нали? Поне засега още трябва да мълчим.

С тежка походка на ринга се появи Буцата. Сега той наистина приличаше на плътна маса земя. Дори широкият халат не можеше да прикрие грамадните мускулни кълба, наслоени по ръцете, гърдите, бедрата му. Посрещнаха го викове от публиката-

— Каррай, Буца! Размажи го малкия!

— Ще го размаааже, ама друг път! — заекна възмутено Стефката. В това време от другия сектор най-гласовитите студенти от МЕИ вече скандираха:

— Ме-чо! Ме-чо! Ме-чо!

Като че ли повикан от тях по тесния коридор между редовете се появи Митко, следван от Симеонов.

— Мите, щял бил да те рааазмаже! — извика му Стефката, когато той се изравни с техния ред.

Митко го погледна усмихнато, след това хвърли един умолителен поглед на Мария, с който сигурно искаше да каже:

„Не се сърди! Ето, виждаш как ми се радват хората. . .“

А след това потъна в блясъка на ринга

Двамата противници седяха в противоположни ъгли на оградената площадка. Треньорите им даваха последни наставления.

— Пази се от дясната му ръка, опасна е! — шепнеше един възрастен човек в ухото на Буцата. — Досега винаги е свалял с дясно кроше.

— Знам си работата, Пешо — измърмори Буцата, който вече беше напъхал гумените предпазители -в устата си. — Гледай какво ще стане още първия рунд.

— Остави това самочувствие! Внимавай, ти казвам.

В другия ъгъл пък Симеонов увещаваше Митко:

— Винаги те искам да си пред очите на съдията. Знам този терк. Само гледа да издебне рефера и да удари непозволено.

— А бе. Симеонов, и друг път съм ял бой, пък на края пак аз съм излизал отгоре...

разбереш, че той ще се бори с всички средства — позволени и непозволени. За него е край на кариерата му, ако ти спечелиш.

— Е. какво? Да се пиша милостивия самарянин и да го оставя да ме бие ли?

— Глупости! Искам само да разбереш, че той не е чист. Пази се...

Гонг!

Симеонов бързо измъкна столчето извън въжетата и сам се пропъхна през тях. Митко направи пъргаво няколко крачки към центъра. Публиката започна да вика. От другия ъгъл към Митко се зададе грамадата на Буцата. Започна първият рунд...

ИЗНЕНАДИТЕ КАЛЯВАТ ХАРАКТЕРА

— Ела, пиленце... Ела ми по-наблиско, чедо... Ела да видиш батко ти как ще те погали ...

Говорихме вече за очите на Буцата, когато гой мразеше някого. Митко ловко избягваше ударите му, опипваше почвата, проучваше тактиката на противника си.

— Хайде де... Приближи де... Теб май те е страх, а?

Имаше си такъв обичай Буцата — да фъфли срещу противника си, да го дразни, да го кара да прави преждевременни крачки. Митко млъчеше. Едва сега, когато борбата започна, той разбра, че Симеонов е прав. Страшен противник беше Буцата. И не само юмруците му бяха страшни, не само техниката беше опасна. Митко забеляза веднага как противникът му непрекъснато се мъчи да заслони с гърба си съдията. А той знаеше какво означава това. Със серия сполучливи удари Митко успя да вкара Буцата в единия ъгъл, принуди го да влезе в клинч и, разбира се, получи два жестоки удара в бъбреците. Реферът поиска брек, Митко се отпусна и не усети как Буцата настъпи крака му. В следващия миг един страшен удар го улучи под брадата. Задържан от крака, който го бе настъпил. Митко не можа да отскочи и пое пялата сила на удара. В следния миг той лежеше на тепиха.

Публиката наскоча. Симеонов правеше усилия да не се прехвърли през въжетата. Той беше видял.

— Ах, гадината, ах мръсникът му!

Но съдията спокойно и отмерено продължаваше да брои:

— ... шест... седем ... осем ...

Гонг! И само този гонг спаси Митко от първото му поражение.

ИСТИНАТА ПОБЕЖДАВА ДОРИ И В БОКСА

Публиката беснееше. Приятелите на Митко се мъчеха да го защитят. Другите ликуваха:

— Отърва се. Но във втория рунд Буцата ще му извади цялото електроинженерство от главата.

— Аааайде де — давеше се Стефката. — То не се знаае!

Мария беше захапала кърпичката и трепереше, но сега на нейния кавалер му беше все едно дали тя ще плаче или не. Горестно на ринга Симеонов беснееше:

— Казах ли ти? Предупредих ли те?

— Е, добре де, каза ми. Тя с казване не става тази работа. Ще видим сега какъв номер мигласи.

А в другия ъгъл:

— Добре беше. Само трябва да си по-внимателен. За малко не те видяха: А, Симеонов май надуши...

— Трай си, Пешо. Буцата не е вчерашен. Можеш от сега да викаш фотографите.

Гонг!

Митко се понесе стремително напред. Той видя, че не бива да оставя противникът да лавира, да избира позиция. От удари не го беше страх. Щеше да издържи. А те започнаха да се сипят като град върху него. Съдиите не смогваха да запишат точките в полза на по-стария боксьор. Из залата се носеше едно непрекъснато:

— Давай Буцааа!

Стефката потрепваше при всеки удар, като че ли той го беше получил. Симеонов хапеше устните си до кръв. Мария вече изобщо не гледаше към ринга. Едва когато публиката отново изрева неистово както при първия рунд, тя, без да сваля ръка от очи, се опита да надвика околния шум:

— Стефка... лошо ли... лошо ли го удариха?

Стефката обаче крещеше нещо неразбираемо. Вероятно и той самият не знаеше какво вика.

— Стефка... как е... не мога да гледам... Загуби ли съзнание.

— Тъкмо напротив. Ох, погледни го златния! Виж го Меченцето ми...

Мария свали ръце от очите си точно когато реферът каза тържественото:

— Десет!

Буцата лежеше проснат с цялата си дължина върху тепиха, а Митко все още застанал в напрегната поза, гледаше втренчено пред себе си. Реферът вдигна дясната ръка на Митко и представи новия шампион на публиката. И тогава Мария не издържа. Сълзите рукнаха сами от очите ѝ, краката ѝ се разтрепериха, тя се облегна на рамото на Стефката:

— Не мога! Не мога! Не мога! Изведи ме! Никога вече няма да дойда тук! Вие... вие сте убийци!

А някъде горе в залата вуйчо Стефан избърса запотеното си чело, бръкна в цигарената кутия на съседа си. когото въобще не познаваше, и съобщи на всеослушание:

— Вот, ето да!

ЗА ГАМЕНИТЕ

Външно хората си приличат — еднакъв брой крака, ръце, очи, изправена походка, членоразделна реч. Е, някой носи очила, а друг има бемка под мишницата, но това не променя общия им вид. Те пак си остават хора.

А като вземете една тълпа от външно почти еднакви същества, наречени от учените „хомо сапиенс“, сред тях изведнъж ще откриете трима счетоводители, един атомист, дванадесет средно разработени алкохолици, шест вярващи, двадесет и осем левскари, един поп, астролози, фризьорки, англофили, шахматисти и какво ли не още.

Тук някой ще каже:

— Ти, байно, объркваше тука професии, схващания, наклонности — всичко в някакъв борш.

Прося за извинение. И все пак не сте ли забелязали, че винаги едно качество командува останалите и влияе върху живота на човека?

Бръснарят например си е бръснар по призвание. Той може да има лозе. може да има тъща болна от язва. може да има мотопед, но и лозето ще подстригва „калипсо“, и от тъщата ще взема бакшиш, когато тя го праща до апте-

ката за готварска сода, а и амбриажа на мотопеда ще щрака като бръснарски ножици.

Вярващият си е вярващ по убеждение. Може град да го чука, може от лотарията да спечели, може камион да го сгази — той винаги ще се усмихва дълбокомислено или глуповато (тук има спор между различните автори) и ще казва:

— Божа работа!

Левскарят си е левскар по рождение. Може да е счетоводител, може да е бръснар, може да е вярващ, но винаги когато играе „Левски“, той или си бърка сметките, или порязва клиентите, или моли всевишния за победа. Ако „Левски“ загуби, денят му е черен, котката се крие под печката, а жена му ходи на три кина едно след друго, за да не го среща. При печалба пък... но какво ще ви разправам? Не сте ли виждали левскарите при печалба?

Та, както виждаш, читателю, аз не съм виновен за човешкото объркване. Него си го има откак свят светува.

Но крайно време е да се върнем на основната си мисъл — за гамените. Уви това е най-страшната порода хора. И лошото е, че те могат да бъдат всеки от гореизброените екземпляри, без да проявяват с външни белези, че са и гамени. Среждал съм гамен кондуктор и гамен пасажер, гамен келнер и гамен клиент, гамен инкасатор, гамен пенсионер и никога не съм успявал да ги разпозная от нормалните човеци. И все пак те вътрешно принадлежат към някаква особена маймунска природа.

Срещат се обикновено в по-ранната възраст, но има и напреднали екземпляри. Младият гамен например с удоволствие чупи джамове, краде стотинки от келнерите, прави побоища, за-

кача минаващи девойки, а старият гамен го гледа възхитено и казва:

— Их, ама поколенияще расте!

Ех ти, несъществуващи боже, защо не съществуващ наистина, та да мога публично да се откажа от тебе. Че защо не си си гледал работата по библейските времена, бе човек? Както според Матей си създал апендикса, който може да се оперира, когато започне да прави бели, както си произвел сливиците, които също могат да се махнат, ако започнат да се държат не по медицинските правила, не можа ли да поставиш някоя чивия в човешкото тяло, която да се изрязва, когато някой започне да прекалява с хулиганщината си? Не съм доволен от тебе господи, никак не съм доволен. И похубаво, че въобще те няма!

БИОГРАФИЯ НА ОТРИЦАТЕЛНИЯ ГЕРОЙ

Много спорове се водят по въпроса за отрицателните герои. Много теории се развиват и имат поддръжници в най-различните слоеве на обществото. Всъщност ние хората сме именно затова — да спорим, да теоретизираме, да се съгласяваме, да отхвърляме. Иначе как бихме прекарвали на опашките за минерална вода пред централната баня или в кафенето, докато стане време за обеден сън, или, да кажем, във фризьорския салон, докато съхнем между две манипулации? Едни от нас обичат отрицателния герой, други го мразят, трети — не че чак толкова го обичат, но си казват — защо пък да не пофлиртуваме малко с него? От всич-

ки тези спорове, водени писмено и устно, биха могли да се филтрират няколко различни основни момента:

А. Отрицателен герой няма! И защо ли ни е? За да учи децата на маймунджилъци? За да дава материал за критики на наблюдателите от западната преса? За да има на кого да прехвърляме вината за собствените си дребни грешки? Няма бе! По наше време никой не е и не може да бъде отрицателен. Това е!

Б. Има отрицателни герои! Защото, ако нямаше кой ще подчертае положителните качества на момченцата със сини очички, чисти панталонки и шестици и на момиченцата с розови панделки, измити зъбки и които никога не си бъркат в носа преди ядене? За къде сме без отрицателни герои?

В. Добре де, има отрицателни герои, но тях през всичкото време ги гризе съвестта. Гризе ги по-лошо от кътник, на който е изпаднала пломбата. Гризе ги до такава степен, че на края на романа те или се самоубиват, или стават по-положителни от най-положителните. Примери ли искате? Моля: „Гошо ритна Мурджо, но Мурджо не ухапа Гошо, а му се усмихна и Гошо рече: „Въх, какво направих!“ Подари на Мурджо кокъл и двамата заживяха братски“.

Г. Няма, казахме, отрицателни герои! В краен случай те може да са били отрицателни, ама по-рано, а сега са станали вече много добри. Толкова добри, че оправят вече и по-добрите от себе си. Пример: Дядо Доню подръпна мустак и въздъхна: „Ех, момчееей, едно време убих леля си, трите й невръстни щерки и за десерт, квартирантката, ама после, под влиянието на положителната литература, станах един такъв

добър, че сега — на виж ме — и кръжок против алкохолизма водя, и членския внос на БЧК събирам, и в Единната за малко щяха да ме приемат. Недей чупи джамове, момче, че и ти ще трябва да четеш положителна литература!"

Д. (собствено никого не заангажиращо мнение на автора). Има! И са си отрицателни! Някои се оправят, някои не. Нашите поне засега не са се оправили. Пък че ще изчезнат някой ден, ще изчезнат. Дано сме живи да видим.

Га да стигнем най-после до нашите отрицателни герои. Те бяха двама на брой и се появиха изневиделица в квартала с бившия заден двор. Имена нямаха. Те са излишни. Някъде в началото бяхме казали, че няма хора без имена. И то е вярно. Но тези наши герои не ги считаме за хора...

Единият се бе родил във Варна. Баща му работеше на добра служба, докато един хубав ден майка му замина в неизвестна посока с началника на съседния пощенски клон. Бащата хукна да я търси, а момчето остана на „само обслужване". Отначало често ядеше бой, след това се научи и той да пердаши, след това поотрасна и се преквалифицира. През летния сезон „обслужваше" чужденците, като въртеше с тях разни видове търговийки, а през зимата се препитаваше с кражби на дребно.

Другият си беше кореняк софиянец. Имаше всички условия да се развива нормално, учеше дори френски език. Родителите му се възхищаваха от него и му даваха пари повече, отколкото са нужни, като спазваха принципа: „Дръж, маминият, ама не казвай на татко си!" И обратно. А когато едно момче има пари, ангел да е, от злато да е, то започва да се присламчва към по-големите батковци. И тук вече зависи

от тях. Имало е случаи, когато момчета под благотворното влияние на по-големи от тях са се включвали в курсове по авиомоделизъм, имало е случаи, когато те са си правели грамадни колекции от пощенски марки, имаше даже един случай, когато от така спестени пари едно момче купи грамаден подарък на майка си по случай осми март (не бях аз, моля ви се!). Но често се случва и друго. Батковците започват да учат младока на много полезни неща: да се пуши е мъжествено, да се „удари“ един коняк действа добре на настроението, даже и да се понапие малко човек, какво от това? Значи е герой. значи е голям. А в София — заведения за показване на качествата си — колкото искаш. И добри приятели в тях, и любезни келнери, че и симпатични студентки от провинцията, които не искат да се покажат еенафки...

Потръгна му на момчето. Стана герой в някои компании, участва в един или два боя. А след това един ден изчезна. Върна се след известно време възмъжал, укрепнал и съобщи, че бил на почивка в Полша. А зли езици разправяха, че тухларни работилници имало и край София, та за тях нямало нужда от задграничен паспорт. Но какво ли не разправят злите езици?

Двамата герои се срещнаха случайно. Варненският представител беше напуснал родния си град, защото там беше станало вече доста горещо за хора с неговите разнообразни „дарби“. Софийнецът пък седеше умърлушено в една кръчма и повтаряше тъжно на конячената си чаша:

— Няма вече балами, нямааа!

Старата приказка за краставите магарета, които се надушвали отдалеч, и този път излезе вярна. Двамата колеги по съдба се привлякоха един друг. Варненецът седна на масата, запа-

лиха по цигара, поговориха за времето и за шансовете на „Берое“ — Стара Загора, а след това минаха на по-интимни теми:

— Слушай — каза варненецът, — донесъл съм тук някои дреболии от курорта — екстра стока. Има ли пунт да ги пробутаме някъде?

— Риба! — провлече презрително софиянецът. — Намерил с парцалки да занимава народа. Тук, брате мой. положението е малко по-... не ми пипай в джоба! Усещам те! И като ти друсна един... Пък и да пипаш, нищо няма. Откак се върнах от чужбина, старецът се е стиснал... „Ще работиш“, вика. И не пуца нищо вече...

— Че ха да намерим някоя работица де! — предложи варналията

— Какво? Още малко ще ме пратиш да геройствувам в някой завод? Или пък писарушка някаква да стана? Или...

Варналията започна да подскача от смях.

— Ама ти на това ли викаш работа? Ох маминият! Слушай, ако си сериозен...

Започна мъжки разговор. След няколко дни бе разбита витрината на първия колониален магазин...

ОТ ШАМАРА ПО-СИЛНО НЯМА

По познатата тъмна уличка с високите къщи се прокрадваха две сенки. Леката внимателна походка, начинът, по който избягваха осветените места, всичко в държанието им показваше, че не им е съвсем чиста работата. От време на време биваха подхвърляни думички на особен жаргон.

Беше настъпила вечер — време, когато хищниците излизат на лов. Не че имаха нещо особено предвид за тази вечер, но те бяха винаги нащрек, винаги търсеха някоя подходяща „работа“.

— Ох! — измърка софиянецът.

— Какво има? Удари ли се?

— Не бе! Гледай какво идва...

Наблизо срещу тях от един вход току-що беше излязло едно момиче и вървеше с бързи крачки по тротоара. Кестенявата му коса блестеше в лъчите на уличните лампи, хубавата рокля плътно обвиваше стройното тяло. дългите здрави крака в обувки с високи токчета бодро чаткаха по тротоара.

— Умирам! — изпъшка софиянецът.

— Бе я си гледай работата! За какво пък ти е сега тази мадама?

— Виж, я бе! Виж я златната! Пък и чанта носи! — Софиянецът знаеше, как да засегне нежните чувства на приятеля си.

— Хм, чанта! Е, хайде, от мен да мине. За теб детето, за мен чантето — съгласи се неочаквано поетично варненецът.

Той бързо мина напред, размина се с момичето, но след това се обърна и бавно тръгна след него. Софиянецът приближи, оправи не съществуващата си връзка и прошепна задъхано:

— Пардон, другарко, аз...

Момичето спря за миг. след това се обърна и забърза обратно.

— Аз отдавна... — Софиянецът тичаше по дир нея. — Вие, другарко сте... вие сте идеал... Помогнете на едно бедно сираче да намери пътя си в живота!

Момичето ускори още повече крачката си, но той я улови грубо за ръка:

— Слушай, малката, аз съм човек на изкуството. Имам нужда от стимул. А това си ти. С тебе ще бъда щастлив. И мангизи ще изкараме. Вуйчо ми е в Южна Америка. Само каро му пиша...

Един звънък шамар изплющя в тихата улица, момичето се отскубна от ръцете на нахалника и затича право срещу приятеля му. Той ѝ препречи пътя:

— Стой! Ще викам милиция или нещо още по-такова. Горе шамарите!

Момичето профуча покрай него и се скри във входа, откъдето беше излязло. Софийнецът все още триеше бузата си, когато колегата му дойде при него.

— Ядец! — засмя се той. — На ти сега пилешко месо! Хайде да се изпаряваме.

— Дума да не става! Ще я чакам да излезе. Ще ми плати тя на мене. Тук ще я почакаме. Няма да годинясва я...

Митко съсредоточено гризеше молива, наведен над справочници и бележници. Хай, дяволска работа! Докладът е утре, а той едва половината е преминал. „Техническият прогрес през годините на народната власт“. Хубава тема. Интересна. Той с удоволствие я взе. Няма да се изложи пред кръжока. Но голям зор ще види. А пък му се спи...

Днес — цяла сутрин лекции и упражнения, следобед събрание на комсомолската група, след това ходиха с Мария на кино и тя не успя да се разсърди, но когато се върнаха, двете с май-

ка му пак го заядоха на тема: „Боксът като опасност за човешкия нос“. И сега...

Мария нахлу задъхана в старта. Митко вдигна очи от книгата и въздъхна. — Какво ли се е сетила още? Майката погледна учудено над ръкоделието:

— Какво, Мими? Да не си забравила нещо?

— Долу... Двама гамени... — Мими се отпусна на стола. — Едва се отървах.

В следващата секунда Митко тичаше надолу по стълбата. Мария и майка му не успяха да го спрат. Мария понечи да извика нещо, но майката погледна уплашено към стаята на бащата и все пак с горда усмивчица й прошепна:

— Не бой се. Той ми е боксьор.

Когато едрата фигура на Митко се появи в осветения квадрат на вратата, двамата колеги леко се отдръпнаха в по-дълбоката сянка.

— А... хм... — речеварненецът. — Дасе прибираме, а? Май хладничко става?

Този път софиянецът не възрази.

СРЕЩА

Един грамаден афиш разкрасяваше столицата:

*„Международен боксов турнир за купата
на Европа“*

На него се виждаха снимките на известни боксьори от различни страни. Срещу тях в застрашителни пози бяха фотографирани и нашите момчета. На видно място беше портретът на Митко със специален надпис под него:

„Димитър Петров — Мечо. полутежка, най опасният противник на Роже Дюмел.“

Хората се трупаха около афишите, коментираха, предсказваха. Запаянковците отсега звъняха по учрежденията, за да си осигурят билети. Във вестниците се появяваха съобщения за последните подборни срещи. Университетът бръмчеше като кошер. Трима студенти щяха да участвуват в турнира. А МЕИ ликуваше. МЕИ беше сигурен, че неговият Мечо няма да го подведе. За него победата беше сигурна.

Пред един от големите афиши се бяха събрали доста хора. Отначало те четяха надписите, а след това дойде атракцията. Те с весели усмивки се заслушаха в дългите тиради на един

възрастен човек, който възмутено размахваше бастун и викаше така. че гласът му се чуваше до ъгъла:

— Спорт? И на това спорт ли му викат. Да си размазват муцуните, да се бият като обикновени хулигани, че и награди да получават за гова. Ама неее, не са виновни те, ами тези, дето ги поощряват. Такива трябва от софийско жителство да ги лишават, пък ги правят разни там майстори на спорта и не знам какво си още... Срамота! Позор за българския спорт! Язък за младите момчета, дето...

Една масивна фигура си проби път през тълпата и застана плътно пред възмутения гражданин

А бе, дядка, ти ли ще оплюваш нашите спортисти? Я, като си решил да приказваш, ела малко настрана с мене да си поговорим, пък после ще те изпратя под ръка до „Пирогов“.

— Какво? Ще заплашвате? Мене ще заплашвате? Мене. честният данъкоплатец, който изказва възмущението си? Аз имам право на възмущение, другарю!

— Точно така. И аз имам такова право. И понеже се възмущавам от глупавите ти приказки така ще те възрадвам, още една думичка само ако кажеш, че...

— Хулиган! Жив хулиган! — извика високо гражданинът с бастуна, като че ли у някого от публиката бе останало съмнение в това. — Ама и той е от тях. Вижте му физиономията. Вижте му носа. Това не е нос, а камба някаква.

— Да, боксьор съм. — каза с достойнство едрият мъж. — И се гордея, че съм боксьор, а не желе с бастун като тебе. Ами ти кой си ми кажи и кой ти дава право да ги плешиш такива?

— Аз ли кой съм? Аз ли искаш да знаеш кой съм? Аз съм баща на ей тогози халгъзника тука.

Бастунът така изплющя по афиша, че ако беше улучил живия Митко, той сигурно половин ден нямаше да се вдигне от тепиха.

Хората се отдръпнаха със страхопочитание:

— Бащата на Мечо!

— Ще ви дам аз един Мечо на вас. И прякор му измислили. Ами защо собствените си деца не кръщавате камили, крокодили и други там караконджули? Пък аз на — да видите, ако му позволя да се бие този път.

— Ба-бащата на Митето? — заекна внезапно боксьорът. — Другарят Петров? Моля да ме извините... Много ми е приятно...

— А на мене не ми е приятно.

— Но почакайте, аз съм добър негов другар. Аз съм така да се каже, най-добрият му другар... Аз съм...

— Има си хас да не си. То си личи по сплескания ти нос.

Боксьорът се намръщи, но веднага пак се усмихна.

— Не ме разбрахте, другарю ПетроБ. Аз съм сем по друга линия... ние като профсъюзни другари... Че аз тъкмо напротив... Съгласен съм с вас... Даже бих могъл да ви помогна.

— Тоя пък! — обади се някой от публиката.

Но в това време боксьорът тресеше ръката на башата.

— Наричам се Никола Дончев, казват ми Буцата...

— Личи си — пак изръмжа башата.

— Не ме разбирайте погрешно, другарю Петров. Много ви моля, елате да седнем някъде. Аз много искам да си поговорим...

Преди бащата да може да откаже, Буцата го улови нежно под ръка, но така нежно, че той вече не можеше да се отдели от него, и го поведе надолу по улицата.

ИНТИМЕН РАЗГОВОР

Малко по-късно в градинката на един аперитив Буцата говореше на бащата на Митко:

— Обичам го, разбирате ли. обикнах го още когато се срещнахме на ринга.

— Ха, значи и вас е пердашил? — не без известна гордост каза старият човек.

— Е, чак до бой не стигна. Ние така... приятелски... Но той много ми помогна. След мача с него аз разбрах, че няма смисъл човек да се отдава на такава жестокост.

Буцата погледна тържествено събеседника си.

— Аз напуснах ринга, другарю Петров. Сега съм чиновник.

— Тъй, тъй, и като чиновник щяхте да налетите на бой върху ми преди малко.

Буцата замълча тактично и бодна една краставичка на вилицата си. След като я сдъвка замислено, продължи:

— Митко много ми помогна да напусна бокса. А той самият няма кураж. Някакви глупави амбиции, страх да не стане смешен пред другите, какво ли още не. Затова сега аз искам да му помогна, както той навремето на мене...

— Да му помогнете? — бащата започна да гледа с интерес грамадния мъж срещу себе си. — Че как?

— Дори и против волята му, дори и без знанието му.

— е разбирам.

Лошо пламъче блесна в очите на Буцата. Той ге премести по-близо

— Вижте, другарю Петров. Аз съм бил професионалист. Знам как по някой път една обикновена дребулия може да провали спортиста. Особено при нас, в бокса, е така — малко неразположение, хрема дори, болки в корема... — Това той подчерта много особено. — На Мечо... пардон, на Митко му предстои сериозен мач. Аз бих се радвал, ако той го спечели, но същевременно...

— Той няма да се яви. Ще го пребия и няма да го пусна.

— И вие си мислите, че Митко ще се подчини? А и да се подчини, смятате, че нашата спортна общественост ще се примири с това? От ръцете ви ще го измъкнат и пак ще го тикнат на ринга. Не, другарю Петров, другояче трябва да се постъпи. Ако той излезе на този мач... на този последен мач... и бъде победен, разочарование то у него ще бъде голямо, а и хората ще се отдръпнат. Тогава вече ще можете да го обработите... А и аз ще го обработя — блесна отново злото пламъче.

— Че как ще го победят? — каза наивно бащата. — Той досега от никого не е падал, хлапакът му с хлапак. Току-виж, че и този французин смъкне на земята.

— Точно там е и вашата роля. Казах ви: някакво неразположение... някакво слабо място... леко разстройство... болки в корема...

- Какво? — скочи изведнъж бащата и стисна здраво бастуна. — Вие да не би да ме карате да троя момчето си зарад вашия глупав бокс? Да му дам хапче, а? Като на куче да муподхвърля, а? Вие знаете ли...

— Не. не! — побърза да се поправи Буцата. — Разбира се, че не става въпрос за това. Но ако случайно забележите нещо. Ако той сам се простуди например... Нощите са хладни напоследък... Обадете ми се, аз ще бъда на мача...

— Аз обаче няма да бъда! — Бащата стана, плати си сметката и тържествено излезе от заведението.

— Мръсник! — мислеше си той.

— Идиот! — мислеше си Буцата.

ПОЛЗАТА ОТ БОКСА

Пейките обикновено са направени от дърво. Но много често те имат магнетични свойства. Особено когато се касае за „нашата“ пейка. А пък ако разпределим броя на пейките върху глави влюбено население, ще видим, че дори и тези удобни градински мебели не достигат за задоволяване на нуждите. Много често една двойка е принудена да приема квартиранти на другия край на пейката. Добре поне, че всички влюбени са слепи, глухи и неми за останалия свят.

— Да отидем на нашата пейка — каза тази вечер Митко. Той беше почувствувал, че барометърът пада, тоест, че Мария подготвя поредната атака, и затова искаше да подсигури подходяща обстановка за отбрана. Все пак на „нашата“ пейка, където все още витае споменът от първата целувка, по-трудно може да се скара човек.

В тъмната алея на парка Мария се огледа и потрепна зиморничаво

— Непрекъснато имам чувството, че онези двама гамени ни следят.

— Кои?

— Тези, дето ме гониха по улицата. Срещнах ги след това още два пъти и единият постоянно се опитваше да ме заговори.

— Защо не си ми казала?

— И да ти кажа, каква полза? Нали тебе все те няма? Ти си на твоите... тренировки.

Последната дума прозвуча като „аутопсия“ Митко се спря за момент и опита да я улови под ръка, но Мария се отдръпна.

— Мария, трябва да бъдеш справедлива. Вярно е, тренировките ми отнемат доста време. На само те ли са? А шефството за техническо грамотяване, което сме поели над завода? А уроците по английски език. Или може би смяташ, че и изучаването на чужди езици спада към групите спортове?

— Има си хас, да не започнеш веднага с подигравките. А пък аз ти казвам...

Митко въздъхна и замълча. Започваше се. Той знаеше наизуст всички реплики, всички тиради, всички молби. Болеше го сърцето от тях. Болеше го, загдето не може да изпълни най-съкровеното желание на момичето. Но това беше немислимо! Той нямаше намерение да прави кариера от спорта, но на него разчитаха. И точно сега, пред първата му международна среща...

— Ти не ме слушаш!

— Напротив, слушам те с най-голямо внимание. Мога да повтора даже последните две изречения

— И, разбира се, не си съгласен с мене?

— Мария, ти знаеш...

— Зная, че си жесток човек. Да ме подлагаш всеки път на такива изтезания, да очаквам всеки път да те пребият...

— А навремето, когато мъжете ходеха на фронта, жените им не трепереха ли от страх за тях? И въпреки това същевременно се и гордееха.

— Първо, ти не си на фронта, второ, аз не съм ти жена, трето...

— Щом ще говорим по точки, по точки да е Първо, сега сме точно на фронта — нашият спорт срещу западния. Това не е малко. Второ, ти винаги можеш да ми станеш жена, при условие, че намалиш поне наполовина караниците си. Трето, ето най-послед нашата пейка, на която е забранено да се говори за друго освен за любов.

— Отзратителен човек! — каза Мария и съвсем нелогично се притисна до него. Магнетизмът на пейката действуваше.

А зад тях някъде в тъмнината се движеха с привычните си тихи стъпки две едри сенки.

— Добре се насади нашият. Тук вече можем другояче да си поприказваме с него.

— Ей, малко едричък ми се вижда.

— Пъзлю! Ние нали сме двама? Вие във Варна май не можете да си служите с юмруците, а?

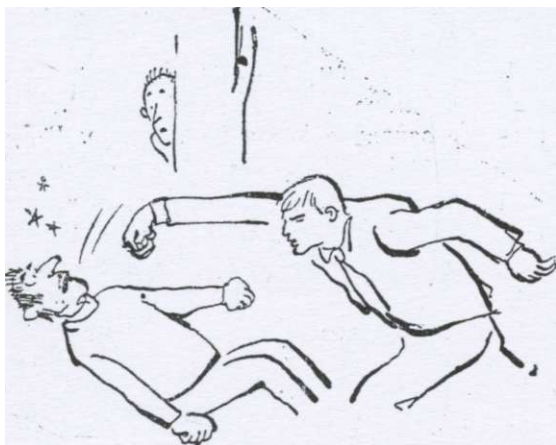
— Хайде, не се заяждай сега! Но да знаеш, ако и днеска нишо не стане, отказвам се. Изпускаме такива работи, само за да тичаме подир тази твоя мадама и кавалера й.

— Тихо! Седнаха. Ти ги задмини. а после ела на помощ.

Разговорът на пейката се развиваше планомерно. Предимно на анатомичеоски теми. За косите на Мария, които по необясними причина ставаха все по-меки и замирисваха по-силно на

пролет, за пръстчетата ѝ, нежни и розови като... като.... тук сравнението винаги закъсняваше. За очите ѝ дълбоки като рилските езера (нешастните рилски езера, колко ли хора са злоупотребявали досега с тях!). Внезапно Мария пак се разплака. Тя се чувствуваше толкова нещастна, че е така щастлива, а на щастието ѝ пречат

един чифт боксови ръкавици, че въпреки тях обича и е обичана...

— Защо закачаш гаджето бе?

Една едра фигура се бе изправила пред пейката. Друга фигура се приближаваше и заграждаше пътя.

— Я стани, стани да ти кажем нещо! ...

Много е опасно да се биеш, когато до тебе стои любимото момиче. Обикновено, за да те предпази, то те прегръща така силно, че парализира и двете ти ръце, и с вик „Мили, пази се!“ — дава възможност на противника ти да започне първи. Този път обаче Мария не постъпи според класическия пример. Тя просто се

вцепени на пейката и даде възможност на Митко бавно да се изправи.

Той направи крачка напред, с отежена възлишка пое насочения към лицето му корав юмрук на противника в лявата си шепа, а след това с привичен замах даде своето прочуто дясно кроше. Митко сам се учуди на лекотата, с която тъмната фигура отлетя в храстите. Чу се едно:

— Олеле, мамо! — Само че то излезе от устата на другия нападател, който вече бягаше надолу по алеята. След това всичко утихна. Изглежда, че първият гамен предпочиташе да си почине сред природата, макар храстът, в който лежеше, да имаше доста масивни шипове. Митко изправи бавно Мария от пейката и я поведе в обратна посока.

Малко по-надолу, при лампата, той се спря и я погледна усмихнато, като продължаваше да разтрива кокалчетата на ръката си. несвикнала да удря без ръкавица

— Виждаш ли. че и от бокса има полза?

Мария отново се просълзи:

— Ти си... ти си... един обикновен... побойник!

Тя се изви бързо и тръгна напред, но след три крачки се спря, изтича обратно, хвърли се на врата на Митко и започна бурно да го целува. Защо — и тя самата не знаеше...

ЗЛОБАТА Е ЛОШО НЕЩО!

Софиянецът — такова име му остана на нашия гамен, никога не е бил красавец. Но сега ударът на Мечката така му бе променил физио-

номията, че Варненецът едвам сдържаше смеха си. Добре, че битият не забелязваше това. тъй като бе зает с изобретяване на най-цветисти и изрядни псувни по адрес на неизвестния си противник. Нужни му бяха повече от четиридесет минути, за да изчерпа напълно богатия си репертоар. Чак след това той се нахвърли върху приятеля си:

— Ами ти бе, медузо! Саздърма такава! Не можа ли да го цапнеш, като видя, че посяга? Защо остана да стърчиш със скръстени ръце?

Трябва да отбележим, че той не знаеше за бягството на партньора си защото по това време вече лежеше уютно в трънливия храсталак, загубил напълно интерес към околната среда. Ако този момент беше достигнал до неговото съзнание, може би щеше да има втора фаза на боя — нещо като междусъюзническа война, и разказът ми би придобил съвсем друг край. Уви. съдбата спаси Варненеца. Той веднага схвана преимуществото си и го използва много умело

— Цапнах му не един, ами три. Но ти вече беше отишъл да нанкаш, та нищо не видя. На пача го направих, ама той се разплака и започна да вика милиция. Гепи гаджето за ръка и побягна. Иначе още по-здраво щях да го наредя...

— Щял си ти! Ела да гледаш, аз как ще се оправя с него. Слушай сега. Утре вечер...

— А не, сакън! Имам си друга работа.

— Е, че какво пък толкоз? Нали вече веднъж си му взел страха?

— Не, казах. Той, страхът, си е страх, но аз те предупредих — тази вечер ако не успеем, нагатык пасувам.

— Бе ти... на кого ги разправяш? — Софиянеца започна да приближава застрашително

— Чакай сега де. Губим ценно време. Ще изпуснем такава хубава работа зарад някаква фуста.

— Тук вече не става въпрос за мадамата. Тя не ме интересува. Онзи мръсник ми трябва. Аз да си му го върна, защото и на твоето "цапване" никак не вярвам. Кой те знае накъде си запитал и ти...

— Хайде, сега пък ще обиждаш! — Варненецът вече беше съвсем сигурен, че никой не е видял позора му. — Море да не беше побягнал тоя тип...

— Това не е толкова важно. Едно ще знаеш — няма човек, който да се е докосвал до мене и да е останал ненаказан. Слушай сега. Утре вечер...

Но нека и ние оставим разказа си за утре вечер.

СЪБИТИЯТА СЕ СГЪСТЯВАТ

На другата вечер не се случи нищо. На третата също, на четвъртата — също. По начало отмъщението е проява на подлост. А за да можеш да удовлетвориш собствените си подлички чувства и да си отмъстиш, ти трябва комбинация от няколко фактора: подходяща обстановка, подходящ момент, известно количество кураж, доста находчивост. През тези три вечери на пострадалия гамен постоянно му липсваше някой от тези елементи. Или виждаше отдалеч омазаната двойка, но по улицата имаше много хора, или в момента, когато ги настигаше в удобен тъмен ъгъл, пътя му пресичаше не черна котка, а униформен милиционер, или пък, ко-

гато всичко се подреждаше най-удобно, той не беше „във форма“, тоест нормалната доза от триста грама гроздова ракия не бе заела мястото си в стомаха му.

И все пак дойде петата вечер. Митко бе свикнал да изпраща Мария до тях, защото тя напоследък, особено след случката в парка, на всеки ъгъл виждаше тъмни сенки. Митко нямаше нищо против това, новите ѝ страхове да отвлечат нейното внимание от предстоящите му тренировки и международната среща. Цели четири дни не бяха спорили на тази тема. А това беше много полезно и за неговите нерви.

Даже веднъж той злоупотреби със страховете на момичето. Минаваха покрай един от многоцветните афиши, на който някой поклонник бе оградил с червен молив портрета на Митко, а на Роже Дюмел бе нарисувал очила, мустаци и бемка на носа

— Ето, виж — също като реклама за циркови клоуни — потрепна Мария и пое дълбоко дъх, за да започне една от поредните атаки. Но Митко, противно на досегашната си тактика на пасивна отбрана, изведнъж бързо я спря:

— Чакай... там във входа не се ли мярна оня?

Мария бързо се притисна до него.

— А, не така! Нека да ми е свободна дясната ръка.

Двамата отминаха пустия вход и Митко мислено си изръкопляска за гениалната идея.

И все пак дойде петата вечер. Хубава, топла вечер, през която ти се иска улицата да е много много дълга, всички часовници на света да спрат, дори земното кълбо да забави въртенето си. Хубава, топла вечер, през която дишаш с пълни гърди и заедно с аромата на столицата, ком-

биниран от бензинови пари, миризма на скара и бира и горчив пушек от близката ТЕЦ, вдишваш и аромата на младото същество, което върви до тебе, притиснато към гърдите ти, от страх... пък може би и от любов...

Никак не е лошо, когато жените малко ги е страх. Тогава и любовта им е по-голяма. Чудесно е например в момент, когато ви се кара някое хубаво момиче, изпод краката му да изскочи мишка. Край на скандала! Или в най-лошия случай — отлагане поне за една седмица. Но ние пак се отклонихме...

Хубава, топла вечер. Уви, улицата има обикновените си размери и часовникът наи-нахално цъка на ръката ти, а земното кълбо се върти с някаква бюрократическа планомерност.

Отдалеч се показва входът, където обикновено Мария за последен път се притискаше до Митко (тук целувките бяха забранени, защото околните съседи имаха демодирани схващания за младостта), а след това притичваше до третото стъпало, откъдето му махваше за последен път.

Този път Митко задържа Мария по-дълго време в прегръдката си.

— Мария, имам една молба, на която не бива да ми отказваш. Знам, че ще ти бъде неприятно, но за мене това е много важно...

Момичето се отдръпна от него.

— Ти като че ли разбираш за какво става думата. Не говори! Поне сега недей! Мария... аз искам... аз настоявам... аз те моля... да дойдеш на срещата ми с французина.

— Не!

— Мария!

— Не, Митко!

— И все пак помисли. Твоето място ще бъде запазено. Ако то остане празно, наистина и в мене ще се появи една голяма празнина... Помисли си, Мария! За мене... за нас си помисли...

Митко рязко се обърна и без да дочака обикновеното ръкомахане от третото стъпало, тръгна надолу.

А на другия ъгъл вече го чакаха...

— Стой, женко! Този път ми падна!

Митко спря и се присви. Нещо мътно блесна над главата му. Той инстинктивно вдигна ръка. В първия миг не усети болката. Чу само тъп звук. А в следващия миг като че ли електрически ток мина през ръката му — прочутата дясна ръка на Мечока. Тъмна мъгла закълби пред очите му и той се сви. Побойникът отново замахна с оловената тръба, но се чу предупредителен сигнал и той бързо изчезна в сянката на улицата.

По насрещния тротоар този път уви със закъснение бавно се движеше милиционер.

А Мария се прибра веднага в стаята си под предлог, че я боли глава, дълго гледа през прозореца към тъмните дървета в парка насреща, дълго прекарва през главата си спомените за хубавите дни и на края, без да заплаче, със сухи очи, легна облечена на кушетката. Този път — край! Истински! Няма смисъл повече!

ЛЕКАРИТЕ СА БЕЗОБРАЗНИЦИ!

— Ндааа, драги мой, добре сте се подредили. Погледнете сестра, каква красота! Едновременно натъртване на четирите стави. А и оточето си го бива — също като по университетските учебници. Тааа, паднахте, казвате, а?

— Паднах, докторе... И точно върху една желязна изтривалка.

— Ндааа.. Е, сестра, пишете...

— Докторе, какво ми е всъщност?

— Натъртване, драги. Идеално натъртване на четирите карпо-метакарпални стави.

— Но как? Ами аз...

— Прекрасен случай, драги мой. Но не се безпокойте. Един месец почивка... пък може и малко гипс. Всъщност, разбира се, гипсът ще помогне още по-добре... и цялата работа ще се оправи. Още повече отокът вече се е оформил, така че ще можем да гипсираме веднага.

— Но, докторе, с след пет дни имам мач.

— Вие какво? Да не сте футболист? Всъщност да. Позната физиономия... Е, аз предпочитам музиката пред спорта... И все пак, драга мой, макар че футболът, доколкото знам, се играе с крака, а не с ръце, ще трябва да отсъствувате от този мач. Ето, сестрата ще ви на-

пише едно извинение до вашите там футболни отговорници...

— Но аз не съм футболист, докторе.. Аз съм...

— Освен шахмат, друго не мога да ви разреша, драги мой. И то шахмат с лява ръка. Дано сте шахматист, тогава вашият шах-мач ще се състои. А сега... сестра, готова ли сте с документацията? Дайте, моля, два гипсови бинта.

Сестрата излезе безшумно.

— Докторе, един въпрос.

— Много въпроси, драги мой. На ваше разположение съм.

— Този... този оток... скоро ли ще спадне?

— Зависи, драги мой. някои автори твърдят, че...

— Не. аз друго питам. Ако го налагам със студени кърпи, ако му правя бани, ако...

— Трудно се правят бани през гипса, драги мой. Даже смятам, че е невъзможно.

— Но да приемем, че не съм гипсиран

— Какво? Да не се гипсирате? При това прекрасно натъртване? Искате да излезете по-умен от медицината? Че тогава защо идвате при мене?

— Моля ви, докторе, не се ядосвайте. Аз поставям въпроса само теоретически... Аз... аз самият следвам медицина... и..

— О. вие сте колега? Защо не казахте? Всъщност аз трябваше да се сетя. Естествено един медик ще предпочете шаха пред футбола. Въпрос на аминокиселини, нали знаете. Пък и по гози начин се избягват най-различни травми. Е, тогава, колега, щом се интересувате, мога да ви обясня. Отокът, както може би знаете, представлява един предимно лимфен излив в рехавата подкожна тъкан, предизвикан от...

— Да, да, всичко' това го знам, ко-колега. Но, нека си представим, че съм лекар на село. че нямам под ръка нито гипс, нито цимент, нито какъвто и да е друг строителен материал. А пациентът ми настоява веднага да му премахна отока... Нали знаете колко са настойчиви пациентите понякога?

— Ах, драги мой, на мене ли ще разправяте? Вчера например един с хипертония втори към трети стадий...

Телефонен звън прекъсна разказа за хипертонията. Лекарят се обади, скара се с някого, каза, че няма да отиде на никакво събрание, а след това отново се обърна към „колегата" си.

— Таа, докъде бяхме стигнали?

— Тъкмо щяхте да ми кажете как да сваля отока... на някой пациент, ако ми се наложи.

— Амиии... вие всъщност сам знаете. Действително студени компреси помагат, може малко бани с калиев перманганат, абсолютен покой...

— И за колко време ще се получи подобрене?

— Три-четири дни... понякога пет-шест, може и седем-осем... Сестра, готови ли са гипсовите бинтове? Момент, колега, само да си измия ръцете...

Лекарят отиде в съседната стая, където сестрата киснеше вече бинтовете в хладка вода. и продължи оттам през отворената врата:

— Но не ви съветвам в началото на кариерата си да правите такива експерименти. Може да се получат сраствания, знаете, може да се травматизират още повече тъканите... Още повече, известно е, че нашите пациенти никога не се грижат достатъчно за здравето си. а пък ние

Той влезе отново в кабинета си, но не завари никого.

ДОЛУ МЕДИЦИНАТА!

Лекари! Дипломи имат! Заплати получават. И лекуват някакви сложни заболявания с дълги имена, а една проста хрема не могат да оправят. Хайде де, хората в космоса отидоха, а медицината една натъртена ръка не може да оправи. Особено когато е десен юмрук и принадлежи на боксьор. И то пред решаващ мач! И това ми било медицина. Тази наука изобщо трябва да се забрани със закон. Даже астрологията и хиромантията са по-положителни неща от нея...

Горе-долу такива мисли пълзяха из главата на Митко, докато той стоеше в бърлогата и сменяваше студените компреси на ръката си. Отокът постепенно намаляваше, но все пак ръката приличаше на самун хляб. Как можеш да пхнеш такава чудовище в боксова ръкавица?

Разбирам аз медицина, дори и Митко би я уважавал, ако вършеше някаква работа. Какво го интересува, че ръката му ще се оправи след един месец? Нали вдруги ден го чака Роже Дюмел? Как ще се срещне с него?

Лекари! Диплома имат!...

Прощавай, читателю, Митко е много възмутен, затова трябва да прекъсна главата...

„ЗВЕЗДАТА" СЕ ВЪЗГОРДЯВА

Били ли сте някога в тренировъчна зала на боксьорски екип? Предполагам, че не. Ето аз ще ви заведа. Оттук — направо по коридора, след това през вратата вдясно, след това..

ама вие вече чувате къде се вдига най-много шум. Точно там. заповядайте!

Стая, пълна с полуголи мъже. Един тича покрай стената с големи крачки, като че ли се готви за маратонско бягане. Друг скача на въже. Трети безмилостно обработва висящата пред него „круша“. Четвърти прави дихателни упражнения.

И Стефката. Може ли без него?

Беше, както казват мнозинството поети, ведрa неделна утрин. Тренировката беше в разгара си. Симеонов нервно се разхождаше из залата, като умело избягваше скачащите и тичащи момчета. Стефката, мрачен като буреносен облак, седеше на пейката до вратата.

— Е, как я мислиш тази работа? — Симеонов се спря пред него. — Трети ден вече не идва на тренировка. А утре е срещата.

Стефката се сви и с готовност се опита да поеме вината върху себе си.

— Ами може пък да е зает. Да се е случило нещо...

— Зает! — Симеонов стисна устни, за да не изругае.

— Звездата се възгордява — обади се някой от другия край на залата. — За него режим няма. Той вече е гений. Той е непобедим!

— Я стига! — кипна Стефката.

— Какво, пак ли ще ме биеш? — се сви де монстративно един мъжага, който на килограми беше поне два пъти колкото очилатия запалянко. Наоколо прихнаха да се смеят.

— Карайте, момчета! Не е време за приказки сега! — Симеонов винаги успяваше да задържи положението. Но нещо вътре в него го човъркаше. Какво става с Митко? Защо така

изчезна това момче? Да не би все пак родителите му или Мария.

Вратата се отвори. Всички спряха и загледаха към Митко. Облечен много изискано, с ръка в джоба на елегантния шлифер, той бързо отиде към Симеонов.

— Виж какво... Случи се една работа... Няма да мога да тренирам..

— Е. да. звездите нямат нужда... — обади се някой.

— Стига! — изрева Симеонов. Той имаше нужда да изреве на някого. — Слушай, Мечо, без глупости, защото...

— Ела за малко навън!

Неприяжените погледи смущаваха Митко. Те другарите му, които до вчера го гледаха като кумир, изведнъж образуваха плътна, ледена стена. Симеонов тръгна с него. Стефката стана от пейката и също се отправи към вратата. А някой от дъното на залата каза достатъчно ясно:

— Келеш!

В коридора Митко спря Симеонов точно кога то той искаше да почне дългата си реч № 5 за спортменството, за колектива, за задълженията на истинския спортист.

— Повярвай ми, Симеонов. Случи се едно нещо, което сега не мога да ти кажа. Ще участвам в срещата. Ще се опитам да се представя добре. ..

— Какво? Да се представиш добре? — този път избухна Стефката. — Чувате ли го? Щял. представете си, добре да се представи. А ние чакаме да биеш. Да блеснеш! Добре щял да се представи.

Митко се опита да не го слуша:

— Не мога да тренирам, Симеонов. Повярвай ми. Ти досега си ми вярвал, нали?

— Ти... ти... — Симеонов трудно намираше думи. — Ех, ако не беше обявена програмата. Щях да те сваля. Никога вече нямаше да помиришеш ринга! Какви глупости говориш? Марш веднага в съблекалнята!

— Не мога. Симеонов! Разбери ме!

Треньорът рязко се обърна и влезе в залата. Митко бавно тръгна към изхода. Стефката вървеше подир него. Без да пита, без да говори. Тойвярваше на приятеля си.

СЕМЕЙНИ РАДОСТИ

— Е. какво? Ти все пак ще ходиш да правиш циркаджилък, а?

— Да, татко!

— И не уважаващ мнението на баща си. На този, който те е отгледал от ей такова парче месо. На този, който ти е дал...

— Емиле, моля те! — майката постави пред бащата чаша чай и приближи до него захарницата.

— Да, молиш ме. Винаги все ме молиш за нещо. А това, че синът ни се излага, че става за резил пред хората, не го смяташ. Слушай, момче! Ще се откажа от тебе, така да знаеш!

— Митко, намажи си още една филия. — Понякога майките са дори и тактични. Те успяват да предотвратят скъсването на нишката.

Митко несъзнателно посегна с дясната си ръка към мармелада, взе купата, но изведнъж лицето му се изкриви от болка и той я изпусна на масата.

— Митко! Какво ти е?

— Нищо. мамо, ръката нещо...

— Ами тогава как... — майката не посмя да каже „ще се боксираш“, защото бащата я бодна с лош поглед.

Митко взе с лявата ръка купичката с мармелад, постави я пред себе си. След това пак с лявата ръка взе ножа и започна бавно, нескоропосано да си маже едно парче хляб. Бащата мълчаливо си пиеше чая и сумтеше под нос. Настроението за кавги беше минало. Сега той беше сърдит с педагогична цел.

ВУЙЧО СТЕФАН СЕ НАМЕСВА

Дойде Денят. Такъв ден винаги се пише с главна буква. Още от сутринта в цялата къща се чувствуваше някакво напрежение. Обади се Мария, но остана само за няколко минути долу при майката и не се качи до бърлогата, от където се чуваха стъпките на Митко. След това Стефката се прокрадна по стълбата и се качи направо горе. Звъня по телефона Симеонов, за да предупреди Митко, че го чака в шест и половина.

Обедът мина вяло. Разговори нямаше. Бащата все още беше педагогично сърдит. А следобед минутите започнаха да текат ужасно бавно. Още в пет часа Митко и Стефката изтрополиха надолу по стълбата и излязоха, без да се обадят. Към седем майката изведнъж стана и започна да наглася шапката си пред огледалото.

— Къде? — бащата надигна подозрително очи над книгата.

— Обещала съм... У Стоянови... Един плат си е купила. Модел няма. Аз скоро...

Майката излезе бързо от стаята. А след нея като че ли беше чакал някакъв сигнал, на врагата започна бурно да звъни вуйчо Стефан

— А, здрасти, влез.

Бащата тръгна напред и машинално извади таблата върху масата.

— Не! Днеска няма да играем. — Вуйчо Стефан го огледа внимателно. — Емиле, я ми кажи, ти човек ли си? Баща ли си?

— Защо? Какво има?

— Момчето ти ще защитава честта на България. След малко, за него из цял свят ще говорят, а ти седиш тука по домашни пантофи и искаш да играеш табла!

— Стефане, ти знаеш...

— Нищо не знам! Тръгвай!

— Аз с тези циркаджии...

— Тръгвай, казвам! Събувай пантофите!

— Стефане, не мога да те позная...

— Ще ме познаеш! Тръгвай!

Бащата внезапно се изправи:

— Добре! Тръгвам. Ще ида там. Трябва да ида. За да го отърва веднъж завинаги...

САМО ДВЕ ДУМИ ЗА МАРИЯ

В стаята е задушно. Радиото дава съвети как да се сади кръмно цвекло. Книгата е отворителна. Цигарата горчи. Изобщо всички са идиоти! И защо има смисъл да живее човек? Защо? За да се влюби в някакъв малоумен боксьор, които... Не, не е малоумен, но е инат! А в любовта инат не бива да има. Или може би бива, но умерено. А той...

Ох, че е задушно в стаята. И докога тези идиоти ще ме занимават с тяхното крѣмно цвекло. И аз съм идиотка, гдето се залових с него. Не, не съм... Обичам го! Но той е идиот... Не, не е. Ох, ще полудея!

Мария се разхождаше по диагонал из малката стаичка. Сигурно вече беше извървяла разстоянието от София до Перник. И беше казала думата „идиот“ толкова, пъти. колкото обикновените момичета, влюбени не в боксьори, а в музиканти например, не са казвал/и през целия си живот.

Статията за крѣмното цвекло завърши с ободряващ лозунг. След това говорителят се обади:

— Драги слушатели, сега включваме стадиона, откъдето ще ви предадем международната боксова среща.

Мария остана като вкопана на мястото си. Нека да я оставим в това положение!

БЕЗ ПОВТОРЕНИЯ

Бяхме вече на боксов мач. Не бива да се повтаряме. Обстановката и сега е същата, може би малко по-тържествена. Иначе всичко е налице — и светлината, и развълнуваната публика, и групите запаянковци в различните сектори Международен боксов мач.

Вуйчо Стефан водеше за ръка бащата по тясната пътечка между редовете. Бащата се движеше предпазливо, като че ли върви в някаква джунгла и всеки момент очаква да го ухапе змия или да го нападне ягуар. На един от задните редове спешно се закри зад гърба на хората новата шапка на майката, която беше отишла у Стоянови, за да си говорят за моди. На ринга безпощадно се биеха двама специалиста от категория „муха“. От време на време високо говорителят изръмжаваше нещо, което чуваше само той. Продавачи на лимонада и печени фъстъци се опитваха да обърнат вниманието на публиката върху себе си. Обикновена спортна обстановка.

— Животинска работа! — бащата се отпусна на мястото си. И това били културни хора! А пък критикуваме американците!

Гонг!

Публиката скача на крака. Съдията манипулира нещо с победителя. Викове. Музика.

— Е и какво? Казват му браво, че е смазал физиономията на човека. А не може ли да иде да си изразходва силите я на някой язовир, я а някой завод...

Вуйчо Стефантози пътнесе опитваше да се въздържи.

— Емиле, защо не си говориш на ум?

В ТОВА ВРЕМЕ. ..

Митко седеше в тясната съблекалня и се опитваше да затегне връзките на лявата ръкавица. В последния момент той бе помолил за отделна стая. Това, разбира се се изтълкува много зле от момчетата от групата.

Фазан! Звезда! Даже отделна съблекалня иска вече! Ех, Мечо, Мечо. Много бързо навири нос!

А той трябваше да бъде сам. Не можеше пред хората да покаже слабостта си. И сега при мисълта, че пак трябва да поставя на дясната си ръка ръкавица, малко настръхваше. Отокът спадна въпреки медицината. Но все пак ръката беше леко подпухнала, наболяваше го. Как ще бъде тази работа. Аллах знае...

Стефката влезе както винаги с трясък и по навик се спъна в едно столче, като че ли поставено там специално за целта.

— Уф, добре че си ти. Влизай и заключи!

— Ами Симеонов?

— Остави го сега Симеонов. Заключвай вратата!

Стефката заключи, а след това с лукава усмивчица се приближи до приятеля си.

— Днеска работя в пощенското ведомство. Писъмце едно имам да ти предам. Без марка. Таксата ще плащаш ти в двоен размер.

Той подаде едно сгънато на четири листче.

— Още ооотзарана ми го даде, но каза да ти го дам преди мача.

Митко бързо грабна листчето и този път дори не усети болката в ръката си.

„Мили, днес мястото ми в твоята проклета спортна зала ще бъде празно. Не мога да дойда! Няма да дойда! А нека празнотата в тебе запълни някоя твоя... боксьорка.“

Подпис нямаше. А и той беше излишен.

Митко наведе глава и изпусна листчето на земята. Стефката го погледна в недоумение, помълча малко, след това вдигна листчето и започна да го чете.

— Гледай я ти Жааабата!

Митко внезапно вдигна глава.

— Стефка. Ела да помогнеш. Нахлузи ръкавицата.

Приятелят му го погледна изпитателно, след това с привични движения взе ръкавицата и улови ръката му.

— Ох! По-леко бе!

— Какво има? Какво ти е на ръката?

— Не е важно. Карай. Само внимателно.

— Чакай, Мите. Има нещо. Казвай!

— Е добре де, удариха ме. Боли.

— Чакай, чакай. То не е само ударено. Май че...

— Добре де, има там нещо натъртено. Много важно. Надявай ръкавицата, -че няма време.

— Ми-мите! Ти си луд бе... Ами аз ей сега...

— Не мърдай! И нито дума никому!

— Ама чакай! Как може? Аз.

И Стефката както винаги се подчини.

ЗАПОЧНА...

Противно на всички правила Митко не подаде ръка на противника си. Роже Дюмел само вдигна вежди, а след това направи лек поклон с класическата френска учтивост. Гонгът удари. Започна голямата международна среща. Още отначалото пъргавият французин навлезе в нападение, а Митко започна защита. Той непрекъснато отбягваше, отстъпваше, поемаше с лява ръка серията удари. Публиката стана неспокойна. Симеонов се опитваше да му извика нещо отвъд въжетата. А очите на Митко почти не гледаха опасния противник. Те непрекъснато се отклоняваха към залата, към един празен стол на първия ред.

— Драги слушатели, започна най-интересната среща на днешното състезание.' Борбата за европейски шампионат между Роже Дюмел и Димитър Петров. Много от вас вече знаят прочутия десен удар на нашия Мечо. Надяваме се, че и днеска той ще му донесе щастие. В момента Дюмел е в нападение. Петров умело парира ударите му с лява ръка, отстъпва, без да губи терен, лавира непрекъснато, но не напада...

Мария седеше в едно кресло далеч от радиото. Тя беше затворила очи и сама се опитваше да си внуши, че трябва да стане, да потърси музика, че това, което приказват, там, никак не

й е интересно. Тя дори мислено ставаше, затваряше радиото, излизаше, отиваше на кино... и продължаваше да седи в креслото.

— Петроов продължава да е в отбрана. Интересно, той досега не е дал нито един десен удар. В момента точки е спечелил само Дюмел. Може би това е някаква нова тактика на нашия спортист... Гласът на спортният коментатор става фамилиарен. — Знаем си го нашия Мечо. Той няма да ни изложи и този път... А! Удар на Дюмел. Петров не успя да го парира добре. Политна... Ох, задържа се. Но не е много стабилен вече... Гонг! Драги слушатели, чухте гонгът, който оповести края на първи рунд.

ТУК ТРЯБВА ПОЧИВКА

Така де. В едни боксов мач има много напрежение, даже и само когато се чете за него. А пък ако читателят при това има високо кръвно налягане, положението става вече опасно. По тази причина искам да се обърна към читателите с кръвно налягане, слаби нерви и други медицински недостатъци.

Не се безпокойте за Митко, другари! Той и на мене ми е толкова симпатичен, колкото и на вас. Е, може да изяде пердаха този път — международен мач е това не е шега работа, но в края на краищата и боят е полезен понякога. Аз например като малък съм ял бой с всички подръчни средства, които са попадали в ловките ръце на майка ми. Може би по тази причина и не станах боксьор — предварително си бях получил порцията. Но все пак човек станах до известна степен. Така поне предполагам. Пък така

казват и близките ми, особено тези, която ми искат пари на заем.

Та и с Мечо е така. Ако победи, сигурно ще се радва, ще покаже на колегите си, че не е „звезда“ и „фазан“, ще си оправи отношенията със Симеонов. Добре, но какво ще стане с Мария? Ами баща му какво ще каже?

Ако пък загуби — бащата дали ще се радва? Да ги разправят каквито искат хората, но кръвта вода не става. Едно време и моят баща ми каза, че съм хайванин, когато му предложих да ми купи ски, и вместо това ме заведе да ми режат сливиците. Но след това все пак ми ги купи. И добре направи — аз ги счупих още при първото си спускане, натъртих си главата и се отказах от скиорския спорт.

Но ето сега дилема. Да бие ли Митко, или да яде бой? Сигурно и между читателите ще има хора с различни мнения. А какво да прави тогава един беден автор, за да угоди на всички? Нищо друго — освен да остави на събитията сами да се развиват. Дано да сме късметлии.

А сега бързайте да изпиете по една лимонада и си заемете местата, защото скоро започва вторият рунд. Запазете едно място и на мене. А пък докато си пробиете път между хората, докато се настаните хубаво, аз ще пофилософствувам още мъничко.

Не сте ли забелязали, че може години наред нищо да не се случва, а след това, в няколко секунди, да се струпат толкова събития, че историците да получат материал за няколко докторски работи?

За една секунда бе унищожен Хирошима.

В миг земетресение срива Скопие.

Един пръст натисна един спусък и един президент на Съединените щати премина в онзи, по-

хубав свят и даде името си на полигона за изпробване на ракети.

И сега пак — една кратка почивка между два боксови рунда струпа много съдбоносни събития....

Бащата внезапно се изправи и започна да търси някого с очи. Той излезе на пътеката, като остави вуйчо Стефан да спори с един запаянко от предния ред, и тръгна нервно напред към ринга. Някакъв дрезгав глас внезапно прошепна на ухото му:

— Надявам се, че търсите мене?

Бащата се обърна и видя деформирания нос на Буцата.

— Да... той... дясната ръка... Боли го дясната ръка..,

— Благодаря ви, другарю Петров. С това вие помагате на Митето...

Буцата изчезна някъде в тълпата. Бащата гузно се върна на мястото си. Изтече краткият миг. Белята беше сторена...

Стефката също не издържа. Скочи от мястото си веднага след гонга. Разбута околните хора и изтича към общата съблекалня.

— Слу-ушайте ихтиозаври! Митето... Мечо, де... дето разправяте, че се бил възгордял... Нищо не знаете!... Той се бие... с французина... А дясната му ръка е... контузена.

— Какво?

Момчетата се опитаха да го спрат, но той излетя навън.

— Дясната му ръка? И той се бие? Той е луд!

— Ех, момчета, Мечо си е Мечо. А ние мис-
лехме...

— И го обидихме...

— Марш всички около ринга! Да види че
сме с него. Може и да загуби, но сега ние тряб-
ва да компенсираме.

Хубаво нещо е младостта, дявол да го взе-
ме! Лесно кипва, но лесно разбира, прощава...
Защо човек не е вечно млад!

Стефката изтича навън на булеварда. По ня-
какъв фантастичен начин той на три пъти се
измъква почти изпод колелата на минаващи ко-
ли, застраши професионалните книжки на поло-
вин дузина шофьори, но на края успя ла спре
едно такси.

— Накъде?

— Карай ти казвам! Направо, пък после ще видим...

Една уста се доближи до ухото на Роже Дю
мел.

— Ла мен дроат!

— Мерси, мон ами...

Симеонов беснееше.

— Така е. Цяла седмица не идваш на трени-
ровки, а сега ми подскачаш като петленце по
ринга.

— Ох, Симеонов, остави ме...

— Няма да те оставя! Къде ти е десният
удар? Какви са тези пантомими, които разигра-
ваш?

— Чакай, Симеонов...

— Никак не чакам. Ако не го свалиш веднага в този рунд, той ще те довърши. И по точки е напред, а и както го гледам, ще те прати долу. А ти — примадона! Звезда!

— Слушай Симеонов! От тебе поме не очаквах... Добре, ще ти кажа. Боли ме ръката.

— Какво те боли?

— Дясната ръка. Натъртих си китката и сега...

-- Как? Какво? Ти... ти си луд! Ти си ненормален. Ами аз още сега ще прекратя мача... Слушай, Митко, да не си пил нещо?

— Глупости говориш! И никакъв мач няма да прекратяваш. Мълчи и ме остави на мира!

— Не... това е... това е... аз още сега... Гонг!

Започна вторият рунд.

ВТОРИ РУНД

Роже Дюмел промени внезапно тактиката си. Той престана да бъде нападателен. Дори оставяше Митко да го засегне с лявата си ръка. Той дебнеше. Внезапнен остър удар, който Митко рефлекторно пое с дясната си ръка, го накара да се сгърчи от болка. Публиката затаи дъх. Какво става? Защо Мечо не напада?

— Драги слушатели, нещо става на ринга. Нашият Петров се държи особено. Току-що при парирание на един обикновен ляв прав той целият се разклати, едва не падна. Ето пак... Дюмел вече не търси лице... Но защо?... Какво има? Дюмел непрекъснато бие дясната ръка на

Петров... Петров се отбранява само с ляв гард. Той отпуска вдясно... Удар на Дюмел... Петров е на тепиха... Съдията брои... брои... Ох, слава богу... пардон,, не исках да кажа това... Но все пак съм щастлив. Петров се изправи навреме... Но той е замаян. Явно чака края на рунда...

Вратата се отвори и Стефката влетя в стаята. Мария подскочи от креслото.

— Хайде!

— Стефка, аз...

— Хайде!

— Чакай, къде?

Стефката посочи радиото:

— Там!

Той грабна ръката ѝ и я повлече, но не към радиото, а навън.

НОВА ПОЧИВКА

— Митко, ти си луд! Ти си шантав!

— Симеонов, мълчи! Ще изкарам докрай. Това е последният ми мач. Не виждам смисъл..

— Отлично, мон ами! Още два удара и — край!

Пътеката между столовете постепенно се задръсти от състезатели, които би трябвало да почиват и да изчакват реда си.

— Ето го! Мечо! С една ръка се бие.

— И издържа....

— Ех, а пък ние... говеда!

Внезапно майката се появи от своя -ъгъл

— Емиле... аз.

Бащата вдигна смутено очи:

— Знаех, че си тук. Ела, седни до нас...

— Емиле... Детето... Но то било много страшно.

Вуйчо Стефан се възмути:

— Какво дете бе? На коскоджами мечка дете ще викате. Но защо се държи толкова смешно днеска? Какво става с него?

Изведнъж, бащата се изпъна.

— Стефане, виж какво... Аз...

Той се наведе над вуйчо Стефан и започна да му шепне нещо на ухото.

— Ти? Ах, сволоч ти такой!

Вуйчо Стефан го отблъсна от себе си и се затича надолу по пътеката.

— Докато трае втората почивка, ще се опитам да коментирам тази среща. Необяснимо защо Димитър Петров днес не използва дясната си ръка. Отначало можеше да се сметне, че това е нова негова тактика, но във втория рунд забелязваме, че тон съзнателно я пази. Може би се е наранил нещо. Или пък не е във форма. Или пък...

— Ти не си във форма — крясна Стефката на радиоприемника и увисна още повече върху гърба на шофьора.

— Недей му слуша глупостите! Карай! Настъпи педала! Плащам глобата!

Шофьорът го погледна през рамо:

— Гражданино, знам си задълженията.

-- Бе да ти умра на задълженията. Карай без тях! Слушай, тази му е годиница.

— На кого?

— Как на кого. Ей на този; на Мечо. А третият рунд започва! Карай, бе чичо! Карай, бе!

Таксито направи един скок и започна да нарушава правилата за движението.

СПОКОЙСТВИЕ, ДРУГАРИ!

Знаете ли кой е изобретил електрическите бушони? Не знаете, я! И малко хора го знаят. А на него би трябвало паметник да се издигне. Малко ли пъти сте претоварвали мрежата и сте оставали на тъмно или с недоварена манджа, или с полунасапунисана глава? Да, но това са Малки беди в сравнение с пожарите, които могат да станат, ако няма бушони. Така поне твърдят от противопожарната защита. И наистина пожарът не е приятно нещо. Особено ако сте заврян зет и тъща ви е активистка в Единната организация — след това цял живот няма да можете да се издължите и на семейството, и на обществото.

Затова — да живеят бушоните! Въпреки недопечените ястия и насапунисаните глави. Даже е жалко, че засега има само електрически бушони. Такива би трябвало да се монтират и в главите на хората, че и между главите на книгите. Хайде да направим един научен опит. Той ще бъде първи по рода си...

Прощавай читателю, напрежението след втория рунд беше толкова голямо, че бутоните на книгата изгоряха... Трябва да ги поправим/ Някой да има телчета?

А представяте ли си какво би станало, ако продължехме веднага?

Стефката можеше да катастрофира с таксито. Че язък и за Мария тогава.

Вуйчо Стефан можеше да се сбие я с бащата, я с Буцата, а на неговата възраст това не е полезно.

Майката можеше да припадне.

Да не говорим пък за Симеонов, който се чувствуваше като собственик на потънали гемии и имаше желание да събори цялата спортна зала.

ТРЕТИРУНД

Симеонов не гледаше към ринга. Никак не е приятно да видиш поражението на любимеца си.

Групата боксьори стояха мълчаливи на пътеката.

Бащата, прегърнал майката през кръста, и шепнеше:

— Аз не нарочно... Мислех за негово добро...

Майката, която през целия дългогодишен брачен живот никога не бе възразявала, изведнъж извика:

— За негово добро? Да го пребият за негово добро!

Тя се откъсна от бащата и тръгна някъде на долу, където се виждаше зачервената глава на вуйчо Стефан...

Роже Дюмел беше умен боксьор. Той разбра предимствата си и не бързаше да ги използва. В първата минута като че ли нищо не се случи. След това ударът на французина попадна отново в дясната ръка на Мечо... Втори път... Трети път Сгърчен от болки, Митко престана да се защитава.

Потомственият пън се клати... Защото кучето Джон е седнало на него. Но какво разбира Кучето Джон от бокс? И откъде е научило български?

— Ало... ти Митко ли се казваше? Ела малко при мене...

Не, това не е Джон, а Симеонов. Седнал е зад професорско бюро и размахва ръце, омазани със смола:

— Никаква мечка не сте! Заек някакъв! Или язовец!

Не, това е професорът. И той се е надвесил над Митко и брой.

— .. две... три...

Между хората на пътеката като че ли премина моторница. Стефката влечеше Мария подир себе си. Там — към ринга. Подир тях, в получената празнина, изведнъж се затича и башата.

— ... четири... пет...

...Пет на квадрат е двадесет и пет... шест на квадрат е тридесет и шест... Но това са гимназиални задачи...

Митко бавно отвори очи. Да, днес имаше някаква работа да свърши. Но защо са го откарали на море? Не, това не е шумът от прибой. Викат хора. Много хора. И някакъв ясен глас, съвсем близко до нето.

— Мите!... Мите!... Погледни ме, Мите!

Той бавно обърна глава. Гъби! Не, не са гъби. Лица... много лица, наредени покрай тепиха. И те го викаха, говореха му...

Да ето ги... Стефката, който вече не бърше очилата, а очите си. Другите момчета... Симеонов... И вуйчо Стефан.

— К чортовой бабушку! Ставай!

А това... това са баща му и майка му. Не, невъзможно! Пак фантазира сигурно...

— Митко, сине, удари го този капиталист!
А до тях... не това вече наистина е халюцинация...
До тях е Мария...

— Митко... И аз дойдох... Мястото не е празно...

Реферът броеше:

— ..седем ..осем. ..

„Мачът! Французинът... Ръката... Трябва да стана! На всяка цена трябва!... Ставай, Димитре! Проклетата ръка! Ах. мамка ти..."

Митко със злоба удари дясната си ръка в земята и извика от болка. Но именно от удара, именно от болката, която мина през него като електрически ток. отпуснатото му тяло се съживи.

Реферът каза:

— ..девет и...

Митко скочи на крака. Публиката започна да вика още по-силно, макар никой да не допускаше, че нещо може да превиши досегашния шум. Оставаха броени секунди до края на срещата. Дюмел беше спокоен. Победата беше негова. Публиката стоеше на крака и викаше непрекъснато. А долу, около ринга, почти шепнеха:

— Дай, Мите, дай!

— Ох, поне един му прасни!

— Мите... синко...

— Хайде, Мечоо!

Роже Дюмел дори престана да се пази. Той само чакаше да чуе гонга. Победата беше негова. И изведнъж, неочаквано, Митко се наведе, извъртя цялото си тяло и нанесе един единствен страшен удар на французина с дясната си ръка. Неговият вик от болка бе заглушен от рева на публиката, която видя как Роже Дюмел се срича като чувал на тепиха...

Как изживя тези секунди Митко, докато реферът преброи до десет, не мога да опиша. И него не питайте — страшно беше. И точно след тържественото „десет“ удари гонгът. Митко успя още да поздрави публиката и с леко поклащаща се походка да мине през въжетата, а след това припадна в ръцете на Симеонов. ..

АВТОРЪТ СЕ ИЗВИНЯВА

Не можах, братя читатели, да издържа. Слаби са ми нервите. В последния момент, когато Митко едвам се клатеше по ринга, аз бях този, който извика:

— Ох, поне един му прасни! — И го накарах още веднъж да се нахвърли върху французина. Ами рожба ми е в края на краищата — домъчня ми за него.

И все пак аз трябва да се извиня. Откъде тръгнахме, а докъде я докарахме? Къде отиде лириката на задния двор? Къде останаха приятните вечери в бърлогата? Къде са тихите, разходки в парка? Ех, брате читателю, времето се мени, и ние се меним с него. И на мене сега ми се играе пак на стражари и апаши, ама не може...

Този последен мач наистина ни развали настроението. А по-хубаво ли щеше да бъде, ако реферът беше казал „десет“? Пък кой знае — оставям вие да прецените.

Сега трябва да привършваме. Време е. Но всъщност дали наистина е нужен тържествен финал с фанфари и развени знамена? Каквото имаше да си казваме, си го казахме вече: Интересува ли ви още нещо?

Дали Митко и Мария са се оженили? Че как няма да се оженят? За какво я писахме цялата тази книга тогава? Не само се ожениха, но и Мария стана спортистка. Е, не, не е боксьорка. С плувен спорт се занимава момичето.

Митко е на работа в завод „Ворошилов“, а когато излиза на ринга, съобщават:

— Европейският шампион, инженер Димитър Петров.

Стефката си е Стефката. Разбира се, и той работи във „Ворошилов“, разбира се, губи най-малко по един килограм от оскъдното си тегло при всеки мач. Сега предлага ца Митко да превърнат бърлогата в „музей на боксовото изкуство“.

Двамата гамени си останаха ненаказани. По-не засега. Е, то пък не може всичко да свърши хубаво най-последно!

Буцата наистина се пенсионира и сега пълни химикалки някъде около минералната баня.

Вуйчо Стефан много се сприятели със Симеонов, но все пак скучае, защото няма кого да защитава, няма с кого да се кара. Особено, след като бащата също стана боксов запалянко.

Майката си е майка — за нея какво да ви разправам?

Това са всичките герои. И крайно време е да ги оставим на спокойствие. Все пак се радвайте, защото книгата най-последно свърши.

«

С Ъ Д Ъ Р Ж А Н И Е

I ГЛАВА

География на задния двор	5
Флора и фауна	7
Най-после да започнем!	9
Тук трябва да прекъснем пак	10
А сега да продължим	11
Всяко нещо си има последици.	13

II ГЛАВА

Да прескочим няколко години.	15
Да поразгледаме бърлогата, а?.	17
Ставаше въпрос за някаква жена	19
Винаги има едни вуйчо	20
Вуйчото идва на гости. . . . . "	ог)
Разговор по мъжки . . . . . , ... • > «	22
Вечери в бърлогата	25

III ГЛАВА

Любов и прочее.	27
Спор за спорта	29
По-нататък	31

IV ГЛАВА

Мечти в синьо. _____	34
Вуйчо Стефан се кара	36
Сладостта на болката	38
Една много къса глава _____	40

V ГЛАВА

Появява се отрицателният герой.	41
Листенца от славата.	43
Електронна интермедия.	44

VI ГЛАВА

На ринга е Буцата.	50
Изненадите каляват характера.	52
Истината побеждава дори и в бокса.	53

VII ГЛАВА

За гамените.	56
Биография на отрицателния герой.	58
От шамара по-силно няма.	62

VIII ГЛАВА

Среща _____	66
Интимен разговор.	69
Ползата от бокса.	71
Злобата е лошо нещо.	75
Събитията се сгъстват _____	77

IX ГЛАВА

Лекарите, са безобразници!	81
Долу медицината!	84
„Звездата“ се възгордяа	84
Семейни радости.....	87
Вуйчо Стефан се намесва.	88
Само две думи за Мария.....	89

X ГЛАВА

Без повторения _____	91
В това време.	92
Започна _____	94
Тук трябва почивка.	95
Втори рунд _____	99
Нова почивка.	100
Спокойствие, другари!	102
Трети рунд.	103
Авторът се извинява.	106

БОКС, ЛЮБОВ ;
И ДРУГИ НЕПРИЯТНОСТИ

АНТОН ДОНЕВ

Редактор: Д. Миланов
Художник на корицата и вътрешните
илюстрации: Ив. Узунев
Художествен редактор: Д. Димчев
Технически редактор: М. Попова
Коректор: В. Петрова

Дадена за набор на 15. IX. 1966 г.
Подписана за печат на 15. I. 1967 г.
Печатни коли 4.67 Издателски коли 3.88
Формат 59 X 84/24 Тираж 6578
Издат. № 3243 Лит. група IV
Цена 0.22 лв.

Държавно издателство „Медицина и
физкултура“, пл. Славейков 11
Печатница „Профиздат“, София